

ספר בסדרת מלודי ביטרווייט

אהבה מפחידה ומשוגעת



ג'וזי סילבר

סופרת רב המכר #1 של ה-new York times - יום אחד בדצמבר

אהבה מפאידה ומשועת

ג'וזי סילבר

רומן בסדרת מלודי ביטרסוויט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: תם פרו



ג'וזי סילבר
אהבה מפחידה ומשוגעת

Josie Silver
CRAZY SPOOKY LOVE
A Melody Bittersweet Novel
Book 1

crazy spooky love © 2025 by Josie Silver
Published by arrangement with Rachel Mills Literary Ltd.
Hebrew Language Copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן־דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות ליציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-95-3 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הספר הזה מוקדש לאחי כתיקון על עוולה נוראה, משום שעדיין
לא הקדשתי לו אחד מספריי.
זה גם הספר המשוגע ביותר שלי עד כה, ועל כן מתאים לו.

פרק 1

"אז, מה את עושה בזמנך הפנוי, מלודי?"
אני מסתכלת על הדייט שלי ישירות בעיניו החומות היפות ומשקרת לו. "אה, אתה יודע. את הדברים הרגילים." אני מושכת בכתפיי כדי להבהיר לו שאני נורמלית להפליא. "אני קוראת הרבה... הולכת לקולנוע. כאלה דברים."
אני צופה בלני מעכל את דבריי ומשחררת אנחת הקלה כשעיניו מתבהרות.

"איזה ז'אנר?"

"אממ, של סרטים או ספרים?" אני מנסה להרוויח זמן, כי האמת היא שאין לי באמת הרבה זמן פנוי לאף אחד מהדברים האלה.
"סרטים. פעולה או רומנטיקה? לא, תני לי לנחש." הוא מצמצם את העיניים ובוחר אותי במבט עז. "את נראית כמו מישהי שמתה על קומדיות רומנטיות."

"באמת?" אני מופתעת מאוד. אני בקושי מטר וחמישים ונראית יותר כמו ונסדיי אדמס מאשר כמו נסיכת דיסני. אולי ונסדיי אדמס זאת הגזמה, אבל קלטתם את הרעיון; אני ברונטית והטעם שלי בבגדים גובל בסגנון אדג'י. לא נראה לי שמישהו אי-פעם הסתכל עליי ומייד חשב – שובבונת. אולי לני רואה משהו ששאר האנשים, כולל אותי, מפספסים. המחשבה הזאת די מוצאת חן בעיניי, בעיקר כי כל מי שמכיר את המשפחה שלי כבר גיבש עליי דעה מראש.

"ארבע חתונות ולוויה?" הוא מושך בכתפיו. ההצעה המיושנת מגלה לי שגם הוא לא בדיוק טיפוס של קומדיות רומנטיות. יש תקווה.

אני מושכת בכתפיים, לא אומרת לו שהחלק היחיד בסרט הספציפי הזה שבאמת נהניתי ממנו היה הלוויה.
 "החופשה?"

שוב, אני מנסה להיראות מעוניינת וסותמת את הפה, כי אני בטוחה שהוא לא רוצה לשמוע שהייתי מעדיפה לנעוץ מחטים בעיניים שלי מאשר אי-פעם לצפות שוב בקייט וינסלט אופטימית מדי גוררת איזה זקן ברחבי בריכת שחייה. אימא שלי מנסה להכריח אותי לשבת ולצפות בו בכל חג מולד, ובכל חג מולד אני מוצאת סיבה חדשה לא לעשות את זה.

הקלה מציפה אותי כשהחשבון מגיע ואנחנו יכולים לצאת משם, כי עד כה לני התברר כבחור לא רע בכלל, ואיכשהו הצלחתי לשכנע אותו שאני בחורה רגילה והגונה. אולי הפעם המצב יהיה שונה. לני עוצר את מכונית הסדאן המשעממת שלו בשביל האבנים שמוביל אל הבניין שלי ומכבה את המנוע. אין לי בעיה עם משעמם. למעשה, קצת שיעמום ממש לא יזיק לחיים שלי כרגע, אז אני שולחת אליו את החיוך המפתה ביותר שלי, מחזיקה אצבעות שאימא שלי כבר במיטה ומזמינה אותו להיכנס לכוס קפה.

אני מושכת בידו, מובילה אותו דרך הדלת האחורית הכהה, מצמידה את האצבע אל שפתיי כדי לסמן לו שיהיה בשקט כשאנחנו עוברים ליד הדירה של אימא שלי על קצות הבהונות ועולים בגרם מדרגות העץ הישן אל הדירה שלי.

הוא מניח את ידו על המותניים שלי כשאני מסובבת את המפתח בחור המנעול וזרם קטן של ריגוש נורה במורד הגב שלי. תראו אותי, אני ממש מנצחת את כל עניין הלהיות-בוגרת הזה היום! ארוחת ערב עם גבר מושך, שיחה קולחת, ועכשיו חוזרים אליי לקפה... ואולי קצת מזמוזים. זה לא כאילו אני בתולה או משהו, אבל אפשר להגיד שחיי האהבה שלי קצת מקרטעים לאחרונה. וב'לאחרונה' אני מתכוונת לשנתיים האחרונות, מאז שליאו דארק ואני נפרדנו. כלומר, ב'ליאו ואני', אני מתכוונת שליאו נפרד ממני בטענה לניגוד אינטרסים. חה. בהתחשב בעובדה שהוא התייחס לזה שהמשפחה המשוגעת על כל

הראש שלי הם חווי העתידות היחידים בעיירה מלכדו, הוא צדק, לפחות באופן חלקי.

אבל מספיק עם ליאו ועם חיי האהבה האומללים שלי. כרגע, אני רק רוצה שלני לא ידע שום דבר בכלל על המשפחה המשונה שלי, שימשיך לחשוב שאני בחורה מגניבה ונורמלית לחלוטין, וינשק אותי עד אוברן חושים.

"את מזכירה לי את קייט מידלטון," הוא לוחש מאחוריי בראש המדרגות. כלומר, אני נמוכה ממנה בהרבה ולא מלכותית בעליל, אבל אני בכל זאת אקבל את המחמאה.

"עם העיניים החומות הגדולות שלך והמשפטים השנונים. זה מאוד סקסי."

אני די בטוחה שלקייט מידלטון יש עיניים ירוקות ושהיא לא בדיוק ידועה בדברי השנינה שלה, אבל זה ממש לא מפריע לי, כי נראה לי שהוא הרגע ליטף בנשיקה קלילה את העורף שלי! הדלת שלי נתקעת לפעמים אז אני דוחפת אותה בכתף, מנסה להיראות חזקה וחיננית, אבל לצערי אני מזכירה יותר יחידה משטרית מיוחדת שפורצת לבית. לשמחתי, לני לא נראה כאילו זה מפריע לו והוא נכנס אחריי אל הדירה. הוא כנראה לא מבחין בניחוח הכבד של בושם שאנל מס' 5 שמשתהה באוויר, אבל אני שמה אליו לב, ואכזבה מייד ממלאת אותי. בדיוק כשהכול הלך כל כך טוב. למה לא יכולתי פשוט לנשק אותו במכונית, לשלוח אותו לדרכו עם טיפת לשון בתור הבטחה? הוא היה פתוח לדייט שני, אני בטוחה בזה.

אני נאנחת כשאני מדליקה את המנורה על השולחן. אימא שלי עומדת על שולחן הקפה בכותונת לילה קצרה ושקופה מדי בצבע תכלת, כשזרועותיה מורמות לעבר התקרה וראשה שעון לאחור.

"שיט!" לני מקלל לי באוזן בבהלה ברורה. זאת לא אשמתו. אימא שלי אישה מרשימה, גבוהה ודקיקה כמו בלרינה, עם שיער כסוף שגולש בגלים אל מעבר לשכמות שלה. הוא לא אפור. הוא היה כסוף לגמרי מאז היום שבו היא נולדה, וכרגע היא נראית כאילו זה עתה צלבו אותה על שולחן הקפה שלי.

אני פולטת נשיפה חדה ושומטת את התיק שלי ליד המנורה. חסל סדר נורמליות.

"אהה, אימא?"

היא שואפת כמה שאיפות כבדות ופוקחת את עיניה, נועצת בנו מבט.

"בשם אלוהים, מלודי," היא רוטנת ושומטת את ידיה כדי לשתול אותן על המותניים. "כמעט הצלחתי ליצור קשר. הוא מתחבא בעליית הגג, אני בטוחה בזה."

אני מעיזה להגניב מבט אל מעבר לכתף שלי, אל לני, שממש כבר לא מנשק לי את הצוואר.

הוא מרים אליי את הגבות ב"מה לעזאזל?" דומם ואז מסיט את מבטו כשאימא שלי מסמנת לו לגשת אליה כמו סירנה שמפתה דייג אל הסלעים.

"את היר שלך, בבקשה, בחור צעיר."

"לא!" אני כמעט צועקת, אבל לני כבר חוצה את החדר, ידו מושטת לעברה כדי לעזור לה לרדת. אימא שלי נועצת בי מבט ערמומי כשהיא יורדת מהשולחן, מחזיקה את ידו של לני בחוזקה.

"קו חיים ארוך," היא ממלמלת ומעבירה את ציפורן הארגמן שלה על כף ידו של לני.

"אימא," אני מזהירה, אבל נימת קולי הקודרת והמתרה נופלת על אוזניים הלוקות בחירשות סלקטיבית. זו בדיוק התגובה לה ציפיתי, זאת לא הפעם הראשונה שהיא עשתה את זה. נכון, כל עניין העמידה על השולחן הוא תוספת חדשה, אבל כבר יש לה ניסיון בהערכת החברים החדשים שלי כדי לבדוק אם הם יתאימו למשפחה המטורללת שלנו כבר מההתחלה. לא שכוחות האומדן הרומנטיים שלה שווים משהו; ליאו עבר את המבחנים שלה בהצלחה מסחררת, וטראו איך זה נגמר. הלב שלי נשבר והוא קיבל תפקיד בתוכנית הבוקר בטלוויזיה בתור חוזה העתידות הקבוע שלהם. איפה הצדק? טראו, עדיף שנוציא את השלד הישן והמקרקש הזה מהארון המשפחתי על ההתחלה. הוא בכל מקרה יצא במוקדם או במאוחר,

ולמרות הניסיונות שלי להערים על לני, אי אפשר להמשיך לברוח מהדבר הזה לזמן רב.

שמי הוא מלודי ביטרסוויט, ואני רואה אנשים מתים.

אני לא היחידה. אני בסך הכול האחרונה בשורה ארוכה של בנות משפחת ביטרסוויט שבורכה בכישרון הזה, או בקללה הזו, תלוי איך מסתכלים על זה. המשפחה שלי מאז ומתמיד חגגה את המוזרות שלנו; לכן נוכחותו של העסק המשפחתי שלנו, 'רוחות טובות', כבר התבססה בצ'אפלואיק היי סטריט. רוב הסיכויים שהיינו פה עוד לפני שהכנסייה הראשונה של העיירה נבנתה בקצה הרחוב. וזאת כנראה הסיבה שבאופן כללי, תושבי העיירה מקבלים אותנו, במוכן של 'הם חבורת מוזרים, אבל הם חבורת המוזרים שלנו'. מה שהתחיל כחנות של חדר אחד וחלונות שבכה, התפשט לכל שורת הבתים לאורך מאתיים השנים האחרונות; עכשיו אנחנו בעלים של שלושה נכסים צמודים שחוברו להם יחדיו ברישול למקום אחד גדול וסבוכ שמתפקד כבית עסק ובית מגורים, לא רק שלי, אלא גם של אימא שלי, סילבנה, ואימא שלה, דייסי. לסבתא לא באמת קוראים דייסי. השם הרשמי שלה הוא פרדייס, אבל אנשים קראו לה דייסי מאז שהיא פגשה את סבא שלי, דיוק, ביום הולדתה החמישה-עשר והוא כתב 'דייסי ודיוק' בתוך לב בגיר על הקיר האחורי של הבניין. הוא באותה מידה היה יכול לכתוב את זה על ליבה הדוהר.

"סילבנה!"

מדברים על החמור. אף אחת כבר לא הולכת לישון בבית הזה? סבתא עומדת בפתח הדלת כשירה מורמת כאילו היא רוצה לדפוק עליה. אני מניחה שאני צריכה לשמוח שהיא לבושה בכגדים קצת יותר מהוגנים, אם קימונו משי בגון לילך שמגיע עד הרצפה ונושא עליו דרקוני ענק ססגוניים, נחשב ללבוש מהוגן. שערה האדום-זהוב, שבדרך כלל מסודר בתלתלים שהיא מהדקת למקום בסיכות, נאסף באלגנטיות על ראשה ושפתיה מעוטרת בשפתון בגון אדום-כבאית, ליתר ביטחון. המראה הזה לא היה הולם את רוב האנשים, אבל תודות לקור הרוח, הביטחון העצמי והגישה הקלילה שלה לחיים, על סבתא

שלי מדובר ביצירת אומנות מוצלחת. היא עוברת לידי בתנועה חלקה בלי שאזמין אותה להיכנס ונועצת מבט באימא שלי ובלני, שעדיין מחזיקים ידיים על השטיח.

אלוהים. אני נשבעת, הדבר הראשון שאני עושה בבוקר יהיה לחפש מקום אחר לגור בו, לא משנה איפה, העיקר שלא באותו הבניין שבו אימא וסבתא שלי מתגוררות. שלא תבינו אותי לא נכון, זה בניין ישן ומקסים ואני אוהבת את המשפחה שלי מאוד. זה לא כאילו אין לי מקום משלי פה, כי לפחות מבחינה תיאורטית, יש לי. אימא וסבתא גרות בדירת הקרקע רחבת הידיים מאחורי 'רוחות טובות' ואני קיבלתי את הדירה הקטנה יותר שנחבאת באזור האחורי של הקומה העליונה. בהרבה מובנים, יש לי הרבה מזל; אני זוכה לבית קטן וחביב משלי ונשארת קרוב למשפחה שלי. וזה היה בסדר גמור, אלמלא העובדה שבנות המשפחה שלי מסוגלות להיכנס אליי לדירה בלי רשות – באמצעות המפתח הרזרבי שנתתי להן למקרי חירום חמורים בלבד – ולהביך אותי נורא.

"למה סילבנה מארחת גבר בן מחצית מגילה בדירה שלך?" סבתא מעבירה את מבטה ממני אל אימא שלי. "היית צריכה להגיד לי שהזמנת מישהו, יקירתי. הייתי יוצאת עם עצמי לארוחת ערב." היא נוגעת בשיער שלה קלות. "את לא אמורה לתלות מגבת על הידית או משהו, זה לא הסימן המודרני לדברים כאלה?"

היא נראית מאוד משועשעת מעצמה, ומבט אחד בלני מגלה לי שהוא יודע שהוא חסר אונים לגמרי מול שתי אלה, וכבר מתייק אותי בתור הדייט הכי גרוע שאי פעם היה לו. עיניו גולשות ממני אל הדלת ואני כמעט יכולה לשמוע אותו מתחנן שאתן לו לעזוב בחתיכה אחת. "הוא לא הדייט של אימא, הוא הדייט שלי. לפחות, הוא היה," אני רוטנת ואז דעתי מוסחת כשפנסיונר עב-כרס בחולצה מכוסה כתמי מרק מתגלה באיטיות מבעד לתקרה, מכנסי הפלנל שלו מגיעים כמעט עד לקרסוליו השעירים. אל תברחו עדיין; אני רואה אנשים מתים, זוכרים? וכך גם אימא שלי וסבתא שלי, שגם הן צופות בו יורד, כשעל פניהן הבעה של שאט נפש.

"סוף-סוף", אימא שלי מסננת ושומטת את היד של לני כדי להתרכז במבקר החדש. "אני רודפת אחריך בבניין הארור הזה כבר שעותיים. אשתך רוצה לדעת מה עשית בכסף לניהול משק הבית שהיא החביאה בקנקן התה הירוק. היא אומרת שחסר לך אם בזזת את כולו על מרוצי הסוסים כי זה יהיה הסוף שלך מבחינתה."

סבתא שלי מגלגלת את עיניה. "נראה לי שהסוף שלו כבר הגיע, מבחינתה. הוא מת לפני שישה שבועות."

"תראו מי שמדברת, את עדיין ישנה עם בעלך עשרים שנה אחרי שהוא מת." אימא מעיפה את שערה הכסוף אל מעבר לכתף בתנועה חדה. נקודה לזכותה.

לני מייבב ומזנק לעבר דלת הכניסה שלי, ומסתובב אליי רק לרגע כדי לגמגם "משהו צץ, חייב לזוז", ואז פורץ בריצה ודוהר במורד המדרגות, שתיים בכל פעם.

אני שומעת את דלת המכונית שלו נטרקת ותוהה מה צץ. כנראה ארוחת הערב שלו, בדרכה החוצה מהקיבה.



"ארוחת בוקר, יקירתי?"

אימא שלי מתנהגת כאילו שום דבר לא נאות לא קרה אתמול בלילה כשאני נכנסת, יחפה, בצעדים כבדים אל המטבח החמים והכפרי שהיא חולקת עם סבתא.

זה צבוע מציד, אני יודעת. אני מקטרת על איך שהן מזמינות את עצמן להיכנס אל הדירה שלי ואז נכנסת לדירה שלהן כאילו אני הבעלים, אבל להגנתי ייאמר שזאת לגמרי אשמתה של אימא שלי. היא משאירה את הדלת שלהן פתוחה ומפתה אותי לרדת במדרגות בריח הבישול הביתי שלה; וזה בדרך כלל משהו מתוק שאי אפשר לעמוד בפניו. אני חושבת שהיא אפילו מצאה דרך להעביר את ניחוח הוופלים הטריים דרך מערכת האוורור העתיקה, כמו שירת סירנה שהיא יודעת שאני לא יכולה להתעלם ממנה. התראת סוכר! התראת סוכר!

מלודי ביטסוויט, התייצבי במטבח של אימא שלך לנפלאות קולינריות וחקירה בנושא חיי האהבה שלך באופן מידי!

"את לא יכולה להתחנף אליי עם ופלים הפעם," אני אומרת ברגזנות. התהפכתי מצד לצד רוב הלילה, ממחשבות על העובדה שהחיים שלי הולכים לשום מקום ומהר. "איפה סבתא?"

"היא מאחוריך." אני מסתובבת לעבר הנהמה הדרמטית של סבתא שלי, שעומדת ממש מאחורי ומעקלת את כפות ידיה בצורת טלפיים של זאב להנאתה. היא שוב נראית זוהרת במשי סגול רקום כשהיא מוזגת לעצמה קפה שחור חזק ומתיישבת ליד שולחן המטבח העשוי עץ אלון משופשף.

"אני שמחה ששתיכן כאן," אני אומרת כשאני מושכת לאחור אחד מהכיסאות הלא תואמים, ושופכת נהר של סירופ על הוופלים שאמרתי שאני לא רוצה. אני מערימה עליהם כמה אוכמניות טריות כדי לרסן את רגשות האשמה. "יש לי משהו לספר לכן."

"את בהיריון?" סבתא סופקת את כפות ידיה ועיניה נוצצות בציפייה.

"לאור העובדה ששתיכן מבהילות את כל החברים הפוטנציאליים שלי, זו לא בדיוק אפשרות סבירה, נכון?"

אימא נראית סמוקה ליד התנור המשולב בצבע אדום־דובדבן שהיא התקינה כדי להשלים את פנטזיית המטבח הכפרי שלה. "כשאתה מתחתן עם אישה, אתה מתחתן עם המשפחה שלה."

אני חורקת שיניים כשמחשבות על עצמי גומרת את חיי כמו מיס האווישם, מחזקות את הנחישות שלי.

"אני פותחת עסק משלי."

השתיים מסובכות את ראשיהן לעברי ומביטות בי בעיניים פעורות. ופתאום אני מרגישה מאוד לא נעים.

"בחדר הריק מתחת לדירה שלי," אני ממשיכה. יש כל כך הרבה מקום ב'רוחות טובות', עד שכמה מהחדרים פה כבר מזמן לא בשימוש, והחדר הגדול בירכתי קומת הקרקע מושלם בשביל המיזם החדש שלי. יש בו דלת משלו שיוצאת אל הסמטה מרוצפת האבנים

שיכולה לתפקד ככניסה נפרדת, ויש שם אח פתוחה שתחמם את החלל בחודשים הקרירים. מבחינה טכנית, הוא בכל מקרה נמצא בחלק שלי של הבניין, אז אני לא מצפה שאצטרך להילחם עליו יותר מדי.

"אבל זה חדר האחסון שלי," אימא אומרת כשהיא עוצרת במקום עם המחבת ביד שלה.

אני שולחת אליה מבט ציני. "אין לך מה לאחסן." היא לא יכולה להתווכח איתי. אנחנו סוחרות במתים. הם לא צריכים מקום אחסון.

"ערכתי שם סיאנס פעם או פעמיים," סבתא מוסיפה כלאחר יד. "כן, ובפעם האחרונה אמרת שאת בחיים לא תעשי את זה שוב שם, כי בחדר יש 'אנרגיה שלילית'."

אני חושדת שהבעיה העיקרית הייתה דווקא שהיא ערכה את הסיאנס על פי בקשת מועדון הברידג' המקומי, והשתעממה למוות גם בידי המשתתפים החיים וגם בידי הנשמות המשמימות עד כאב שהם משכו. לא משנה; טענות האנרגיה השלילית שלה מתאימות למטרות שלי היום.

"אני בת עשרים ושבע," אני מסבירה. "הגיע הזמן שאעמוד ברשות עצמי."

אימא שלי מורידה מבט נוקב אל מתחת לשולחן, לעבר הבהונות שלי שצבועות בנקודות בשחור-לבן, ואל צמיד הקרסול שמעוטר בכוכבי כסף, מטילה ספק ניכר באפשרות שכפות הרגליים שלי מתאימות או מסוגלות להקים עסק.

"מה תעשי?" סבתא שואלת ומעקמת את האף אל הוופלים שאימא שלי מציעה לה, ובמקום דוקרת בעדינות אוכמנייה בקצה המזלג שלה. היא רזה כמו מקל ואוכלת כמו ציפור, מעדיפה לשמור את הקלוריות שלה לשמפניה שהיא תמיד נושאת איתה. כשהיא תמות, אם היא אי פעם תמות, המילים 'השעה כבר חמש איפשהו בעולם' ייחרטו על המצבה שלה. על החיים ועל המוות.

"כיסוח שדים," אני ממלמלת ודוחפת ופל לפה כשאני מסתכלת על הצלחת שלי.

"מה אמרת, מלודי?" שואלת סבתא ורוכנת לעברי מעל לשולחן. אימא שלי, שיכולה לשמוע גם סיכה נופלת על הרצפה, לפתע מצמצמת את עיניה לעברי בחשדנות.

"כן," היא אומרת בקול משיי. "תחזרי על מה שאמרת, מלודי, אבל בקול רם," היא מסיימת את המשפט בנביחה חדה בתור דוגמה. אני נאנחת עמוקות ומכחכחת בגרון. "אני מתכוונת לפתוח סוכנות כדי לעזור לאנשים להיפטר מרוחות רפאים לא רצויות." סבתא לופתת את שולי הקימונו הסגול שלה ופוערת לעברי זוג עיניים המומות.

"להיפטר מהן?" היא מסתכלת על אימא שלי כדי שתתמוך בה. "סילבנה, את שומעת את זה?"

"זה לא שונה מאוד ממה שאנחנו כבר עושות," אני מסבירה בניסיון לגרום לזה להישמע כמו משהו חיובי.

"המשפחה שלנו מייצגת את האינטרסים של המתים, לא של החיים, מלודי. זה מה שאנחנו עושות," אימא אומרת בזעף.

היא נשמעת כמו מודעה למשרד עורכי דין משפחתי שמייצג נפטרים טריים, ואני כובשת את התגובה המתבקשת. והתגובה היא שלמעשה, 'רוחות טובות' עושה רווח לא קטן מייצוג צורכי החיים הרבה יותר מאשר צורכי המתים, בעיקר בכך שאנחנו מקשרות בין השניים. אנחנו משאירות את ערוצי התקשורת פתוחים, כמו מין שיחת טלפון אסטרלית, ועל כן צריכות שהרוחות יישארו בסביבה. אז, כן... בעיקרון ציפיתי שהתוכניות שלי ירדו להן בגרון כמו כוס של קיא קר. "אני יודעת את זה," אני אומרת ושומרת במכוון על קול יציב ורגוע. "אבל שתיכן יודעות שאני לא כמוכן, או כמו רוב הדורות הקודמים במשפחה שלנו."

"את ביטרסוויט, מלודי. את רואה אותם בדיוק כמונו," אומרת סבתא ולועסת עוד אוכמנייה.

"נכון, אני באמת רואה אותם. באמת. אבל ההבדל ביניכן וביני

הוא שאני לא באמת רוצה לראות אותם. זה ממש לא נוח שהם מופיעים בכל מקום שאני הולכת אליו. אני לא רוצה לבזבז את הזמן שלי בלנסות להבין למה דודה־רבתא אליס התכוונה כשהיא אמרה את הדבר המוזר ההוא על ערש דווי, או להעביר מסרים מנשים ממורמרות על הכסף לניהול משק הבית שנעלם מקנקני התה הירוקים."

אימא שלי מסתכלת עליי ברחמים. אני יודעת שזאת הייתה מכה מתחת לחגורה, אבל זה מגיע לה, אחרי מה שהיא עשתה על שולחן הקפה שלי אתמול בלילה.

"הזלזול הזה בשירות יקר הערך שאנחנו מספקות הוא לא בוגר או מחוכם, מלודי."

"טוב, אולי לא הייתי צריכה להגיד את מה שאמרתי על הקנקנים. אימא, אני יודעת שאת מספקת שירות חשוב וזה נהדר, אבל זה לא בשבילי."

אני מסתובבת אל סבתא. "אבל גם את צודקת." אני מכסה את כף היד הגרומה ומעוטרת התכשיטים שלה בכף ידי בניסיון לשכנע אותה. "אני רואה אותם. אני רואה אותם בכל מקום, עד כדי כך שכבר אין שום טעם לנסות למצוא עבודה נורמלית."

עם זה הן לא יכולות להתווכח, כי בכל עבודה שהייתה לי מחוץ לעסק המשפחתי נכשלתי בגדול. המשרה שלי כעוזרת משפטית הסתיימה בפתאומיות, כי אימו המנוחה של המעסיק שלי הייתה בבית ולא נתנה לי רגע של שקט לעבוד. היא הציקה לו בלי סוף עם הודעות, שמרביתן היו קשורות לעובדה שהיא לא העריכה את הרומן הלוהט שלו עם המזכירה. אני לא יכולה לומר שלא הסכמתי איתה, אבל בניגוד לאימא שלו, העדפתי לשמור את הדעות שלי לעצמי. המצב התפוצץ כשמצאתי את עצמי אומרת לה ללכת לכל הרוחות בקול רם ושהרומן שעורך הדין מנהל עם המזכירה שלו הוא לא ענייני או עניינה, מה שכנראה היה עובר בשתיקה, אלמלא העובדה שאשתו בדיוק הגיעה לקחת אותו לארוחת צהריים בהפתעה ושמעה כל מילה. למותר לציין, שעורך הדין נזקק במהרה לעורך

דין משלו. והייתה גם הפעם שהשגתי עבודה בתור סייעת לרופא שיניים ומצאתי את עצמי עובדת לצד רופא השיניים המנוח זה מכבר שפתח את המרפאה עשורים קודם לכן, ופשוט לא הצליח להרפות מהמקום. הוא כל הזמן הפריע לי בזמן העבודה והיה האשם היחיד בעובדה שהכנתי את הסט הלא נכון של כתרים חדשים לשיניים בשביל חבר הפרלמנט של צ'אפלויק, ובטעות הפכתי אותו לאחת הקרדיאנס. הוא עדיין מאשים אותי בכך שהוא איבד את המושב שלו בבחירות שנערכו לאחר מכן.

"ככה אני אשרת גם את המתים, פשוט לא באותה דרך שאתן עושות את זה. את לא יכולה להבין את זה, סבתא? את ואימא, אתן כמו שירות שיחות טלפון לרוחות רפאים. אבל אני אהיה יותר..." אני מעבירה מבט על החדר כשאני חושבת על הגדרה מתאימה.

"סדרנית של רוחות רפאים?" אימא שלי לא משתכנעת בקלות. אני מושכת בכתפיי ברוגז. "אם זה נשמע לך נכון, כן. אני לא הייתי מגדירה את זה ככה, אבל כולנו יודעים שלפעמים רוחות רפאים נתקעות וצריכות עזרה כדי להמשיך הלאה." "אז את מתכוונת להתערב. בנות משפחת ביטרוסוויט לא מתערבות. זאת לא העבודה שלנו."

אני מבחינה בה מיישרת את כתפיה בעקשנות. די ברור לי שאם אחכה לאישור שלה, לעולם לא אצליח להקים את העסק הזה. "סבתא?"

אני ואימא נועצות מבטים בזקנת המשפחה. היא משפדת עוד אוכמנייה, לועסת אותה באיטיות אף על פי שהיא יודעת טוב מאוד ששתינו ממתנינות לגזר הדין שלה. לא קשה לראות מאיפה אימא שלי ירשה את הנטייה הדרמטית שלה.

סבתא מכוונת אליי את עיניה הקטנות ובסופו של דבר גם את המזלג.

"זה לא ישפיע על העסק המשפחתי באופן שלילי? אנחנו תלויות למדי בעובדה שהרוחות נשארות באזור, יקירתי." "בכלל לא. אלה יהיו רוחות רפאים שנתקעו פה או כאלה שעושות

בעיות. אתן בכלל לא תדעו שאני כאן. באמת. אני מבטיחה." אני מנענעת בראש ועוצרת את הנשימה שלי כשאני מציירת באלם צלב מעל לליבי.

היא דוחפת עוד אוכמנייה על הצלחת שלה כשהיא חושבת על זה, ואז מניחה את המזלג בצד בזהירות.

"שמפניה, סילבנה. התינוקת שלנו פותחת עסק."

אני לא יכולה לעצור את החיוך שמתפשט על הפנים שלי ונלחמת רק ברחף לחבק אותה, כי אימא השתתקה והמבט שהיא נועצת בי מערער את שלוות הנפש שלי.

"זה שוב בגלל כל עניין העשרים ושבע?" היא שואלת בקול שקט וחד הבחנה.

אני מסיטה ממנה את המבט במהירות כשהיא מזכירה את יום ההולדת שחגגתי לא מזמן. היא באמת טובה מדי בלהיות אימא, אני לא מצליחה להערים עליה.

"כי כבר עברנו על זה," היא אומרת. "זה רק מספר, לא יותר, לא פחות."

עשרים ושבע זה אולי רק מספר בשביל אנשים מסוימים, אבל לא בשבילי. אימא שלי הייתה בת עשרים ושבע כשהיא ילדה אותי, סבתא שלי הייתה בת עשרים ושבע כשהיא ילדה את אימא שלי. זה גם היה הגיל של אבא שלי כשהוא נפטר, כשהאופנוע שלו נמחץ מתחת לגלגלי משאית כשהוא מיהר אל בית החולים כדי להיות עם אימא שלי כשהיא ילדה.

אז העובדה שאני חגגתי עשרים ושבע הכתה בי חזק יותר משציפיתי. כשהתעוררתי חשבתי שיהיה לי יום הולדת נורמלי למדי, אבל מייד חטפתי מקרה קשה ומוחץ ריאות של "אלוהים אדירים, מה אני עושה עם החיים שלי?" ההרגשה עצרה אותי במקום, תרתי משמע, כוח הרסני של פחד ורגשות ורמעות של ממש. חשבתי על אימא שלי, ועל כך שכשהיא הייתה בגילי היא כבר מצאה את האהבה שלה, את הייעוד שלה, וכבר חבקה תינוקת. חשבתי על אבא שלי, הגבר שאימא שלי מעולם לא התגברה על האובדן שלו, שחייו כבר

נגמרו בשלב הזה, בעוד אני בקושי מצליחה להזיז את החיים שלי מנקודת ההתחלה.

עד גיל עשרים ושש ושלוש מאות שישים וארבעה ימים, הייתי ילדה שהעמידה פני אישה. אבל באחר הצוהריים של יום הולדתי העשרים ושבעה, שמתי בצד את הצד הילדותי שלי, באופן מטפורי, והכנתי רשימה. אני רוצה חיים טובים, חיים מלאים ועשירים באהבה וגאווה, אני רוצה לגרום לדברים לקרות בעצמי במקום שהם יקרו לי. בלי קשר לעובדה שזה מבהיל אותי עד עמקי נשמתי, אני מתכוונת לפתוח סוכנות משלי ואני ממש אשמח לעשות את זה עם ברכתה של אימי.

סבתא נחלצת לעזרתי עם הצעה לא צפויה. "היא יכולה לקבל את גלנדה לכמה שעות כל בוקר, סילבנה."

גלנדה ג'קסון היא המזכירה/מרכז היקום ב'רוחות טובות', אשת חיל של ממש בכל מה שקשור לארגון. היא עובדת ב'רוחות' מאז שאני זוכרת את עצמי, אישה שהייתה יכולה לרוץ לתפקיד ראשת הממשלה בזמנה הפנוי אילו רק הייתה בוחרת לעשות את זה. למזלנו, היא מרכזת את כל מאמציה בשמירה על סדר מופתי בעסק; מופתי מכדי שיזדקקו לי במשרת עוזרת, מה שהייתה העבודה האחרונה שלי, מאחר שכבר התייאשתי מלנסות לעבוד כאזרחית, למען האמת. אימא וסבתא שלי שמחות להקדיש את הזמן והאנרגיה שלהן לפגישות של אחד-על-אחד ומפגשים קבוצתיים, וגלנדה מדקדקת את הצד המנהלי והארגוני של העסק עד לפרט האחרון. העובדה שכולם בצ'אפלוויק מכבדים אותה, מפנה לנו את הדרך; היא מוסיפה נימה של נורמליות לעסק המשונה שלנו, שבו אנחנו מדברות עם רוחות רפאים. היא גם מנהלת את חרושת השמועות של צ'אפלוויק; אם גלנדה לא יודעת משהו, זה לא משהו ששווה לדעת.

זאת הייתה הברקה מצידה של סבתא. בכך שהציעה לי את שירותיה של גלנדה, היא גם סיפקה לאימא שלי דרך לשים עין על מה שאני עושה וגם נתנה לי דרך לקבל את מבוקשי. היא חיה במשפחה הזאת כל כך הרבה זמן, עד שהיא פיתחה כישורי דיפלומטיה של חברה

באו"ם. אימא שלי נראית קצת יותר מפויסת, אבל מי שלא מכיר אותה היטב לא היה מצליח לזהות את ההפשרה. היא מנפחת את הלחיים ומזדעפת אל סבתא. "את לא יכולה לשתות שמפניה. אנחנו אוכלות ארוחת בוקר." סבתא מושכת בכתפיים בעדינות, בלי סימן של חרטה. "איפשרו בעולם כבר חמש, סילבנה."

פרק 2

"מה עבר לי בראש? אין לי מושג איך לנהל עסק. זה יהיה נורא ובסוף אהיה כישלון מחריד. אפילו רוחות הרפאים יצחקו עליי."
אני צונחת כמו שק תפוחי אדמה על הכורסה התפוחה ליד האח במשרד החדש שלי וכמעט נעלמת בעננת האבק שמתרוממת ממנה. עברו רק יומיים מאז שחשפתי את תוכנית־העל שלי והחרדות כבר נכנסו לפעולה בכל הכוח.

"אלוהים אדירים, מלודי!" בלון המסטיק שבצבץ מפיה של מרינה התמלא אבק והתפוצץ, והיא קוטפת אותו מבין שפתיה וזורקת אותו לפח. מרינה היא החברה הכי טובה שלי בעולם כולו מאז גן הילדים. התחברנו תודות לעובדה שלשתינו היה גשר והגענו ממשפחות שסימנו אותנו כלא שייכות, כשונות, לא משנה כמה התאמצנו להסתיר את זה. היא יכולה להודות למורשת הסיציליאנית של סבתא שלה על יופייה האיטלקי עתיר הקימורים, ולכישרון של סבא שלה לעסקים על העושר והמוניטין מעורר היראה של משפחת מאלון. היא חגגה תשע־עשרה לפני שהיא איבדה את בתוליה, כי היא הייתה שילוב משונה של פצצת־על ומפחידה בטירוף, שהבהיל את כל הנערים המתבגרים. ברגע שענן האבק שעלה מהכורסה מתפזר, היא נועצת בי מבט שלו ממקומה על השולחן שבשעה האחרונה היא מירקה והבריקה בסבלנות עד שהוא הפך ממטונף לשמיש.

"קודם כול, זה לא יהיה נורא, ולא נגזר עלייך להיכשל."

היא מונה הכול על אצבעותיה בתור עזר ויזואלי.

"שנית, אז מה אם אין לך מושג איך מנהלים עסק? את לומדת מהר וגלנדה ג'קסון עוזרת לך כל בוקר. האישה הזאת יכולה לנהל את

מיקרוסופט בהפסקת הצוהריים שלה. "אני קצת מתעוררת, כי זאת עובדה ממשית. עוד כשלמדנו בבית הספר, גלנדה פיקחה על השעות בהן למדנו למבחנים בעין קפדנית יותר מזו שאנה וינטור שמה על אנשי הצוות הזוטא שלה. שתינו עברנו אותם בהצלחה והכול מפני שפחדנו ממנה.

"ושלישית, "מרינה פותחת חבילה חדשה של מסטיקים ומרימה שלוש אצבעות, "מי שם זין אם הרוחות צוחקות עלייך? הן מתות ואת לא, אז ניצחת אוטומטית. וחוץ מזה, הן כבר לא יצחקו כשתשאבי אותן עם שואב הרוחות שלך, או מה שזה לא יהיה שתשתמשי בו. "אני צוחקת, למרות איך שאני מרגישה. "זאת לא הבעיה, אבל תודה. "הלוואי שיכולתי להתעורר עם אפילו חמישית מגישת ה'אני לא שמה זין' שלה. "את חושבת שכדאי לי להסתפר כמו אשת עסקים רצינית?" אני שואלת והיא נועצת בי מבט שכמו אומר, "השתגעתי לגמרי?" "יש לך אותה תספורת מאז שהיינו בתיכון, היא צוחקת. "הקארה הזה הוא את, מלודי. כבר מאוחר מדי לשנות את המערכת. "את המערכת?"

היא מנופפת לעברי בידה. "את תמיד תהיי החברה הנמוכה והחמודה עם העיניים החומות הגדולות והליפגלוס בטעם הדובדבן, ואני תמיד אהיה החברה הקצת זנותית שיש לה יותר מדי שיער, שפתון אדום וגישה שלילית. אנחנו מתאימות. את לא יכולה להסתפר; זה ידפוק את המערכת."

המערכת הזו חדשה לי, אבל כשאני חושבת על זה, היא צודקת. שכללנו את המראה שלנו במשך עשור, ולכן הרווחנו את הזכות לעשות חיים עד מתי שנרצה. וחוץ מזה, אין סיכוי שאוכל להיות את החיים שלי בלי ליפגלוס בטעם דובדבן. הוא מחזיק אותי בין מנות סוכר. הקארה נשאר.

אני אומנם לא מתכוונת לשנות את המראה החיצוני שלי, אבל המשרד עבר שינוי מהקצה אל הקצה ואם יותר לי להגיד, הוא נראה אופנתי למדי. חוץ מהכורסה המלוכלכת שאני יושבת עליה ומן הסתם פספסתי, המקום נשטף, צוחצח ונשאב עד כלות, ותקציב הסטארט-אפ

שלי נמתח עד לכיסא המסתובב החדש שקניתי כדי שיהיה ללקוחות שלי מקום לשבת, ולתריס גלילה כזה שכל משרד שרוצה להיחשב מקצועי צריך. נמנעתי מהמובן מאליו; אין פה מתלה למעילים או עציץ יוקה עייף, וגם לא מאפרות זכוכית כבדות משנות השבעים. המקום הזה שימושי, יש בו מה שאני אוהבת לתאר כמגע נשי, עד לקנקן פרחי הצבעונים הטריים על שולחן הקפה באזור המנוחה. אזור מנוחה! אני יודעת! קלטו אותי ואת האזורים שלי! האמת היא שזאת רק מיטת ספה אפורה וקטנה וכיסא ישן עם גב גבוה שהוצבו מסביב לאח ולטלויזיה, אבל אלה דברים שעוזרים למנוחה, לא? רציתי שיק אורבני, או לפחות משהו שלא צורח בוהו-שיק של צידי רוחות. במשרד הזה לא שורפים קטורת.

"אולי כדאי שתקני מחזיק קטורת." מרינה מחייכת ואני נותנת לאצבע המשולשת שלי לדבר במקומי.

היא מושכת בכתפיים ויורדת מהשולחן, מפריחה לי נשיקה ומתכוננת ללכת.

"חייבת לזוז. יש לי מקומות להיות בהם." אני יודעת שזה אומר שהיא חייבת לחזור לטפל בסבא הקשיש שלה בזמן שאימא שלה עובדת. ההורים של מרינה מאמינים גדולים בנאמנות משפחתית.

"אבל את תחזרי ביום שני?"

"נראה לך שאני אחזר לבוקר הראשון שלי בעבודה?" היא מגלגלת עיניים. "תשע בבוקר. את ואני. 'מכסחות השדים' יוצאות לדרך. זה יהיה פאקינג מעולה."

היא קורצת לעברי כשהיא מדלגת אל הדלת ואומרת לי, "אני אביא דונאטס," מעבר לכתפה כשהיא נעלמת. אני מאזינה לקול הצעדים המהיר שלה דועך על פני מרצפות האבן ומורה בליבי לבוס האחרון שלה, שפיטר אותה לפני כמה שבועות. אני לא יודעת בדיוק מה קרה, אבל זאת לא הפעם הראשונה שהיא פוטרה מעבודה. אני מניחה שמרינה היא פשוט טיפוס שלא מסתדר עם אנשים שמחלקים לו הוראות, גם אם מי שעושה את זה הוא הבוס שלה, שאמור להגיד לה מה לעשות. היא לא בדיוק הייתה מודאגת מהפיטורים שלה; היא

לא עובדת מפני שהיא זקוקה לכסף, כמו שהיא עושה את זה כי היא צריכה לעזוב את הקן המשפחתי. היא פחות או יותר הזמינה את עצמה לעבוד בסוכנות, ואני ממש שמחתי לקבל את החברה והתמיכה שלה. אז אנחנו שלוש. מרינה, גלנדה ג'קסון ואני. אני יודעת שגלנדה תעבוד רק כמה שעות ביום, אבל תאמינו לי כשאני אומרת לכם שבמקרה שלה, זה ממש לא נחשב למשרה חלקית.

אלוהים, אני סחוטה. הכורסה הזאת אומנם מאובקת אבל היא נוחה למדי, ואני משעינה את הראש על משענת הראש הצידית ועוצמת עיניים. אני בדיק שוקעת לי בנינוחות לחלום שבו רוברט דאוני ג'וניור – שלכוש כמו איירון-מן, כמובן – יורד על ברך אחת ומציע לי נישואים, כשמישהו משתעל חדות. לא שמעתי את הדלת נפתחת, אז אני משאירה את עיניי עצומות ונאנחת.

"אם אתה לא נאה להחריד עם עיניים בצבע אספרסו-אגוזי לוז, שנינות חדה כמו תער של חרב ומאוהב בי עד כלות הנשמה, לך מפה." דממה משתררת, ואז, "אני קירח, בן שישים ושתיים ומתי לפני שלושה שבועות בתאונת חביות חריגה, אבל אני מוכן להשתדל, אם זה מה שיגרום לך להתעורר ולהקשיב לי."

אני נאנחת ופוקחת את העיניים, ורואה גבר קירח ומזדקן עומד ליד האח באפוד עבודה מחזיר אור. הלחיים שלו אדומות למדי יחסית למישהו שמת; כנראה שתה הרבה בירה בחייו. "התעוררתי ב'תאונה חריגה', אני רוטנת. "מי אתה ומה אתה רוצה?"

"ארתור אליוט." הוא מושיט לי יד ושנינו מסתכלים עליה, ואז הוא מושך אותה בחזרה באיטיות כשהוא מבין שאני לא יכולה ללחוץ אותה. "טעות של טירון," אני אומרת לו. "מה הייתה התאונה החריגה?" הוא מנענע בראשו ונועץ מבט במגפי העבודה המשופשים שלו, שיש להם כיפת ברזל. "עבדתי במבשלה. חבית נפלה לי על הראש בחצר."

אה, זה מסביר את האפוד הזוהר. אני נמנעת מלשאול אותו אם הוא שתה את תוכן החבית כשזה קרה. "אוקיי, אז זה מסביר איך. מה שזה לא מסביר לי זה מה אתה עושה במשרד החדש שלי."

הוא מעביר מבט על החדר ומהנהן באישור. "משרד חדש ויפה מאוד." פגשתי מספיק רוחות רפאים לדעת שהן בדרך כלל רוצות משהו, אז הניסיון שלו להתחנף אליי לא יזכה אותו בנקודות זכות כלשהן. אני משלבת את הזרועות ונועצת בו מבט יציב.

"בסדר," הוא אומר ומעביר יד על הראש המבריק שלו. "עליתי קודם למשרד הקדמי לדבר עם דייסי והיא הציעה שאני אבוא לדבר איתך."

"סבתא שלי שלחה אותך?"

מה היא מנסה להשיג? התוכנית העסקית שלי לא כוללת את האפשרות שהיא תשלח אליי רוחות כשאין לה כוח להעביר את המסרים שלהן בעצמה.

הוא מהנהן. "זה קשור לבן שלי, ארתור, את מבינה?"
 "גם לבן שלך וגם לך קוראים 'ארתור'?" אני אומרת בהיסח הדעת.
 "זה לא בלבד אף אחד בבית?"

הוא מנענע בראש. "האישה קראה לי 'ארט הגדול' ולו 'ארט הקטן'. זה היה בסדר, עד שהוא הגיע למטר שמונים ושמונה סנטימטרים." הוא מחייך בעצב. "ועכשיו כבר לא צריך להמשיך לקרוא לו ככה, אני מניח. הוא כנראה יהיה פשוט ארט."

אני מהנהנת באהדה, עדיין לא בטוחה מה תפקידי בסיפור על ארט הגדול וארט הקטן.

"ובאת לדבר איתי על ארט הקטן, כי...?" אני דוחקת בו, מאחר שעניו של ארט הגדול מתחילות להצטעף ואני יודעת מה עלול לקרות אם לא אעזור לו להתמקד בעיקר. הוא מת לאחרונה, משמע שהוא כנראה עדיין מסתגל למחשבה ונוטה להתפרצויות רגש.
 "פשוט ארט," הוא מזכיר לי בעגמומיות ומוחה את עיניו בכף ידו, אף על פי שהוא לא יכול לבכות.

אני מהנהנת וממלמלת במהירות, "ארט." אתם יכולים לקרוא לי חסרת לב, אבל יש סיכוי קלוש שאם אצליח לגרום לארט הגדול להגביר את הקצב, אולי אוכל לעצום עיניים ולחזור אל מה שנשאר מפנטזיית רוברט דאוני שלי. יכול להיות שאיירון-מן עוד כורע על

ברך ומחכה לתשובה שלי במקום כלשהו בחלום, אבל הוא לא גיבור-
על שנשאר בסביבה הרבה זמן.

"הוא צריך עבודה."

אני מצמצמת את עיניי ומתחילה להבין את מטרת השיחה. אני
אהרוג את סבתא.

"ארט צריך עבודה?"

ארט הגדול מהנהן. "הוא לא יודע שום דבר על רוחות רפאים,
כמובן, אבל הוא בחור טוב ואימא שלו דואגת לו. שנינו דואגים לו,
למען האמת. נראה לי שבגלל זה נתקעתי פה במקום לעבוד הלאה.
די חבל, למען האמת, היום יום ההולדת של אימא שלי וחשבתי שאני
אפתיע אותה, אחרי חמש-עשרה שנה שלא ראיתי אותה, אם לא יותר.
יש להם מסיבות יום הולדת שם למעלה?"

אני מנסה להחזיר את השיחה למסלול. "אני לא מחפשת עובדים,
לצערי."

הוא מרים גבות. "סבתא שלך אמרה שתסכימי. לשכור מישו
שיסחוב את התיקים שלך ויכין תה, כאלה דברים." ארט הגדול שולח
אליי מבט שמבטא את כל התחנונים שמת באפור זוהר יכול לבטא.
"לא תצטרכי לשלם לו הרבה, אימא שלו מאכילה אותו טוב. הוא צריך
רק מספיק לכסות את הנסיעות באוטובוס ועכברים בשביל הנחש שלו,
והוא יהיה מרוצה. את לא תמצאי מישו שמוכן לעבוד פה כמוהו."

"תראה, ארט הגדול." אני מתרגלת את הכישורים הדיפלומטיים
שלי. "אם הייתי מחפשת מתלמד, ארט היה הראשון בתור, אבל אני
לא. אני אשקול אותו בעתיד, אוקיי?"

פניו של ארט הגדול נופלות. "אכזבתי אותו. הוא הבן היחיד שלי
ואני הלכתי והשארתי אותו לבדו, כן?"

"תנסה לא להאשים את עצמך," אני מעודדת אותו. "זה פשוט מזל
רע, שחבית נפלה לך על הראש. אי אפשר לצפות דברים כאלה מראש."
הוא מניח את שתי הידיים על ראשו הקירח. "זה פאקינג כאב,
שתדעי."

"כן, אני יכולה לתאר לעצמי."

"תכתבי את השם שלו במקרה שתהיה לך משרה פנויה?"
 "אני אזכור אותו. ארתור אליוט הקטן."
 "את לא יודעת איפה הוא גר."

אני משלימה עם גורלי, קמה מהכורסה הנוחה ועוברת להתיישב מאחורי השולחן שלי, שם אני פותחת מגירה רחבה. מרינה סידרה בתוכה את כל כלי הכתיבה החדשים שלי כאילו זה היום הראשון ללימודים. בלוק כתיבה חדש בגודל A4, חף מכתמים ומלא שורות, מוכן לעבודה. עפרונות מחודדים. מחק לא משומש. שורה מסודרת של עטים בצבעי כחול, שחור ואדום. אלוהים, אני אוהבת אותה. אני מרימה את בלוק הכתיבה ואחד העפרונות וכותבת "ארתור אליוט" בראש העמוד. אני משרבטת את הכתובת שארט הגדול מוסר לי ואז מחייכת, העיפרון שלי בהיכון. אני נהנית למדי מההרגשה שעולה בי כשאני כותבת דברים ליד השולחן, כאילו זאת עבודה אמיתית.

"עוד משהו שאני צריכה לדעת? כישורים? כאלה דברים?"
 אני נושכת את קצה העיפרון ומעיפה מבט בארט הגדול ששוב נראה כאילו הוא על סף בכי.
 "שום דבר," הוא לוחש.
 "שום דבר?" אני אומרת בקול הרבה יותר חזק. "אפילו לא 'נכשל' בסדנת נגרות או משהו?"
 "בריונים דפוקים!" המילים מתפרצות מתוך החזה של ארט הגדול. "הוא ענק עדין, ארטי שלי, והם פשוט לא עזבו אותו בשקט. הוא תמיד היה שונה, מחוץ לחבורה, הם אף פעם לא כללו אותו. אני ואימא שלו בכלל לא ידענו את זה, עד שקראו לנו לבוא לבית הספר לבדוק למה הוא נעדר כל כך הרבה."
 "נטפלו אליו בבית הספר?"

ארט הגדול מהנהן. "נורא. בגלל הפצעונים שלו, הנחש שלו, הגובה שלו. את יודעת איך זה עם כאלה אנשים, הם כמו להקת כלבים עם עצם, לא משחררים. הוא היה בסדר אם היה לו חבר או שניים, אבל הוא אף פעם לא הצליח למצוא משהו."

אף אחד לא מבין יותר ממני את הברידות שבלהיות שונה. אם לא הייתה לי מרינה, השנים שלי בבית הספר יכלו להיות דומות מאוד למה שארט הקטן עבר. אני מסתכלת על האיש העצוב ואדום הלחיים שמולי ומוציאה נייר כתיבה של ממש מהמגירה.

"בוא תשב, ארט."

כעבור חצי שעה, הוא רוח רפאים אחרת לגמרי. ביחד, כתבנו מכתב לארתור אליוט הבן והצענו לו תפקיד של מכסח שדים זוטר, בטענה שקיבלנו עליו המלצות מדהימות ושכדאי לו לבוא מוקדם ככל שהוא יכול ולהציג את עצמו בפני מלודי ביטרסוויט, הבעלים היחידה של סוכנות 'מכסחות השדים' בצ'אפלוויק היי סטריט. מרינה ואני התווכחנו רבות על השם בשבוע האחרון, אם כי אני עדיין מפחדת שהלקוחות יצפו מאיתנו להופיע בסרבליים לבנים מכוערים ולשאוב את רוחות הרפאים הפוגעניות שלהם אל מכלים שתלויים לנו מהגב.

ארט הגדול מחייך באישור אל המכתב כשאני מקפלת אותו לשניים. "ארט הקטן אוהב את סדרת הארי פוטר, המסתוריות של המכתב תעניין אותו."

"לצערי, אני לא יכולה לשלוח אותו באמצעות תנשמת," אני אומרת כשאני מלקקת בול ומדביקה אותו לקדמת המעטפה.

מולי, ארט הגדול כבר מתחיל לדהות.

"נראה לי שבכל זאת תגיע ליום ההולדת של אימא שלך," אני לוחשת.

"תשמרי עליו בשבילי."

"אני אנסה," אני אומרת כשאני נסחפת בגל הרגשות. אני מניחה את המכתב במגש המכתבים כדי לשלוח אותו מאוחר יותר. תראו אותי, משתמשת במגש הדואר היוצא שלי! אני עוצרת לשנייה כדי לעכל את הריגוש הקל שעובר בי אחרי שעבדתי ליד השולחן שלי בפעם הראשונה, ואז משנה את דעתי, מוציאה את המעטפה מהמגש ומוסיפה "ההנהלה מצטערת, אבל כניסת זוחלים לנכס אסורה", בתחתית המכתב באותיות אדומות וגדולות. הבטחה נצחית או לא, אם ארתור אליוט יופיע כאן עם פיתון הוא לא יעבור את הדלת הראשית.

פרק 3

"שכחתי את הרונאטס."

השעה שתי דקות לתשע ואני מסתכלת על מרינה בתדהמה ואז מניחה את הראש על השולחן שלי. "גורלנו נחרץ."
היא צוחקת ואז מוציאה קופסת פח ישנה של עוגיות אמרטי מתיק היד הענקי שהיא בדרך כלל מסתובבת איתו, ופושטת מעליה את הז'קט במשיכת כתפיים. "זה תחליף טוב? נונה אפתה אותן הבוקר במיוחד בשבילך."

אני נאנחת באושר. "אני אוהבת את סבתא שלך הרבה יותר משאני אוהבת את שלי. הפעם היחידה שסבתא שלי אפילו רק מתקרבת למשהו דביק זה כשהיא בשיעור התעמלות." אני מרימה את המכסה מעל לקופסה הירקרקת-זהובה הנוצצת ומסתכלת על הלחמניות המזוגגות המבריקות והפלאיות של סבתא מאלון.

אני מרחרכת את האוויר המבושם, שיכורה מסוכר. "לימון?"
"עוגות באבא עם לימונצ'לו במקום רום."

הניחוחות השמימיים שבדרך כלל מתפשטים בין כל קירות בית המשפחה של מרינה ממלאים את המשרד, מתוקים ומנחמים, ואני תוהה אם תשע בבוקר זו שעה מוקדמת מדי להתחיל להזריק סוכר ישירות לווריד. מרינה מחליטה בשבילי כשהיא מחזירה את המכסה למקום ולוקחת את הקופסה למרחק בטוח ממני. היא מכירה אותי היטב; אין לי מעצורים בכל מה שקשור למתוקים. אני אוכל בשמחה את קופסת העוגות כולה ואתמוטט מתחת לשולחן הרבה לפני הצוהריים.

"שמעת משהו מארט הקטן?"

אני מנענעת בראש. "עדיין לא. אבל עברו רק יומיים, אם לא סופרים את סוף השבוע."

"המכתב בטח הבהיל אותך, למען ההגינות. אם יש לך שכל בראש, הוא יתחבא בארון מתחת למדרגות בבית שלו." מרינה מחייכת ומשתרעת על הצד על הכורסה שלנו, שתודה לאל, כבר לא מכוסה אבק. היא הגיעה לעבודה במכנסי סקיני ג'ינס שחורים וחולצה שחורה עם נקודות, שערה הכהה פזור סביב כתפיה. אני מסתכלת על הבגדים שאני לובשת; מכנסי סקיני ג'ינס כחולים כהים וטישירט בדוגמת פסים כחולים-לבנים. קשרתי צעיף משי אדום מסביב לצוואר ברגע האחרון ובינינו, לדעתי אנחנו מתעלות אווירת שיק פריזאי עלינו. ההבדל היחיד בין הלוקים שלנו הוא שמרינה נועלת נעלי עקב גבוהות במיוחד, מה שכבר הפך לסימן ההיכר שלה, ואני נועלת את שלי – נעליים שטוחות. הארון שלי מלא בנעלי בלרינה ואולסטאר, הממלאות אותי באותה כמות אושר שנשים אחרות שואבות מקופסאות התכשיטים שלהן.

"זאת לא הצעה מוזרה עד כדי כך, נכון?" קשה לי לשפוט מוזרות באופן אפקטיבי; מה שנראה לי מוזר מושפע מהעובדה שאני בת למשפחת ביטרווייט.

מרינה מעקמת פנים, כאומרת, "כן, זה כנראה היה המכתב הכי מוזר שמישהו אי-פעם קיבל בצ'אפלוויק."

"את עובדת פה, ואת נורמלית," אני מציינת, אף על פי שמרינה לא בדיוק בחורה רגילה. כשהיא לא עונה לי, אני מצמצמת את עיניי וחושבת. "גלנדה!" אני כמעט מניפה אגרוף באוויר כשאני אומרת את השם שלה. "גלנדה נורמלית."

הצחוק של מרינה נוסף עוקצנות. "גלנדה היא וונדר-וומן. היא בטח לובשת את התחתונים שלה מעל לגרביונים, מתחת לכל חליפות המעצבים שלה."

זה עוד פרט מעניין על גלנדה ג'קסון. היא אשת עסקים סקסית. אנחנו צריכות להרחיק אותה מגברים מזדקנים עם לבבות חלשים במקרה שהיא תהרוג אותם במקום ואנשים יתחילו לחשוב שאנחנו משיגות עסקים חדשים באופן הישיר ביותר שאפשר.

שתינו נבהלות כשמישהו נוקש על הדלת במגע קליל כנוצה. "אלוהים, אני מקווה שזאת לא גלנדה. אם היא שמעה אותי היא עוד תאכל לי את הראש בלי ללעוס אותו קודם," מרינה לוחשת. "זאת לא אמורה להיות היא. היא מתחילה לעבוד רק בשבוע הבא. ביקשתי מסבתא ארכה של שבוע כדי שלפחות נוכל להעמיד פנים שאנחנו יודעות מה אנחנו עושות." "בשבוע?"

מי שעומד מאחורי הדלת דופק עליה שוב, באותה עדינות, ומרינה מכריחה את עצמה לקום ולפתוח אותה עם יד אחת על המותן. "סוכנות 'מכסחות השדים', במה אני יכולה לעזור לך?" היא אולי הייתה נשמעת מקצועית אלמלא היא ניפחה בלון מסטיק. "אני יכול לדבר עם מלאני ביטרסוויט, בבקשה?" "מלודי ביטרסוויט," מרינה מתקנת. "ואתה לא עד כדי כך מעוניין לדבר איתה אם אתה אפילו לא טורח לזכור איך קוראים לה." אני מכחכחת בגרון וחוצה את החדר כדי לעמוד לידה.

שתינו מסתכלות על הנער המגושם שמתנשא מעלינו בפתח הדלת מאדים לגוון כהה עד כאב של עגבנייה, כשהוא מחטט בכיס ז'קט החליפה שלו, שלא מתאימה לו. הוא מוציא מתוכו מכתב שאני מזהה ופותח אותו בניעור. ארתור אליוט. הוא נראה כמו גרסה הרבה יותר צעירה ורזה של אביו אדום הלחיים. "מלודי ביטרסוויט?" הוא אומר ועיניו האפורות ומלאות החשש עוברות בינינו.

מרינה מטה לעברי את הראש כשאני צועדת קדימה ומושיטה לו יד.

"אני מלודי." אני מנסה למלא את קולי בביטחון נינוח כשאני לוחצת את היד המיוזעת שלו. "אתה בטח ארתור. אתה מוזמן להיכנס." אני זזה לאחור כדי שהוא יוכל להיכנס, ומושכת את מרינה מהזרוע כשהיא נשארת במקום וחוסמת את פתח הדלת. "אנחנו לא צריכות סיסמה?" היא מסננת לעברי כשאררתור נדחק מסביבנו בהיסוס.

"כמו מה?" אני שואלת מזווית הפה.
 היא מושכת בכתפיה וסוגרת את הדלת. "לא יודעת! דונאטס?
 באבא לימונצ'לו?"
 אני כובשת צחוק. "תתנהגי יפה. את עוד תבריחי אנשים."
 "אומרת זאת שרואה אנשים מתיים."
 ארתור משתהה ליד השולחן שלי ומאזין לנו, ועיניו נפערות יותר
 ויותר עם כל שנייה שעוברת.
 "זה זמן לא טוב?" הפאניקה בלחישת החנוקה שלו רומזת שלדעתו
 הוא אכן הגיע בזמן ממש לא טוב ומעדיף ללכת מפה ברגע זה.
 "לא, לא. היכנס ושב, ארתור. הגעת בדיוק בזמן."
 "באמת?" אם כבר, הוא נראה עוד יותר מודאג כשהוא שומע שהוא
 הגיע בזמן לפגישה שהוא אפילו לא ידע שיש לו.
 מרינה צועדת קדימה ומסובבת את כיסא הגלגלים עד שהוא עומד
 מול השולחן. הוא בולע רוק, כאילו הכיסא עלול להיות חשמלי, ואז
 מוריד את גופו הארוך לתוכו ונושך את השפה.
 "מים?" אני שואלת ומתיישבת מולו. הנער מהנהן. אני לא
 מופתעת. הוא נראה כאילו הוא עומד להתעלף. "מרינה, את יכולה
 להביא לארתור כוס מים, בבקשה?"
 "עם ויסקי?" היא מתבדחת כשהיא מסתכלת עליו, והוא מנענע
 בראשו באיטיות.
 "אני שותה רק בירה. שתי פחיות בשעת התה בימי שישי עם אבא
 שלי." עיניו נמלאות לפתע דמעות ומרינה נראית המומה. אני מורידה
 את מבטי ונותנת לו שנייה להשתלט על עצמו.
 "המים?" אני מדרבנת את מרינה והיא טופחת לארתור על הכתף
 ואז נעלמת בחיפוש אחר כוס. כזו מרינה. היא אוהבת לזרוק הערות
 שנונות ותמיד מצחיקה את כולם, אבל יש בה איכות רכה וסנטימנטלית
 שמחלחלת עד לעצמותיה. היא יושבת ליד אימא שלי ובכתה כשקייט
 וינסלט עזרה לזקן ההוא לטייל בבריכת השחייה, בזמן שאני תקעתי
 את האצבעות בגרון והעמדתי פנים שאני מקיאה אל כוס התה שלי.
 "שלחת לי מכתב," ארתור אומר ומסתכל על הרגליים שלו.

"נכון. שמעתי שאתה עשוי להיות האדם המתאים למשרה הפנויה שיש לנו כאן."

הוא סוף-סוף מרים את מבטו, אבל ההבעה בעיניו מעידה שהוא לא מאמין לי.

"שמעת ממי?"

נכוון. נושא רגיש. אני לא בדיוק יכולה לספר לו שהאבא המת שלו בא לבקר אותי לכוש אפור זוהר ושכנע אותי להציע לכן שלו עבודה, נכון?

"אה... חבר?" אני מנסה, ומבטו נראה עוד יותר מוטרד.

אה, נכון. אין לו חברים. "אממ... מורה מפעם?"

הוא מנענע בראש ואני נזכרת במה שאבא שלו סיפר לי, על כל ההברזות.

"אתה יודע משהו? אני לא מצליחה להיזכר," אני אומרת ומנופפת

ביד שלי באוויר בעמימות. "בוא נדבר על העבודה ואני בטוח איזכר." הוא מסתכל עליי בחשש, עדיין לא משוכנע.

"זה לא תפקיד גדול," אני אומרת, כי עדיין לא ממש חשבתי על העבודה שאתן לו. "לעזור פה, לרכוש את הכישורים הבסיסיים ולצאת איתנו למשימות ב... אה, שדה."

הוא מעיף מבט בנעליים השחורות המבריקות מאוד שלו. "אני אצטרך לקנות מגפי גומי?"

אני מקמטת אליו את המצח.

"בשביל השדות," הוא מסביר.

"אה! לא..." אני מחייכת. "סליחה, ארתור. לא, התכוונתי לשטח, למשל, כשנצא לבקר לקוחות בבתי שלהם, או בבניינים שלהם, או, אה, בכל מקום אחר שתהיה להם בעיה."

"אבל לא בשדות?"

אני מנענעת בראש. "אין שדות."

הוא מעביר אצבע על פנים צווארון החולצה שלו ומקבל בשמחה את כוס המים שמרינה חזרה איתה. הוא גומע את כל המים בלגימה אחת ונותן לה את הכוס הריקה.

"תודה", הוא אומר.

"ואתה לא תצטרך ללבוש חליפה." אני מחייכת. "אנחנו אוהבות לשמור על אווירה נינוחה כאן." מתחוויר לי שאני נשמעת כאילו אני מצטטת מספר משנות התשעים שמלמד אנשים מעונבים שאין להם מושג, איך להיות בוסים היפסטרים.

מרינה מהנהנת. "כן, נינוחה. לבוש חופשי בימי שישי. ורוד ברביעי. ימי שלישי בעירום!" היא מנענעת את כל האצבעות שלה בהדגשה, מאחר שברור למדי שהיא לא מרגישה שהיא הבהילה את ארתור מספיק. פרץ השיעול הפתאומי שלו דווקא מעיד על ההפך.

"היא רק צוחקת," אני ממחרת לומר. "היא תמיד מתנהגת ככה, אתה תתרגל אליה. כמוני."

"המכתב... היה כתוב בו 'מכסח שדים מתלמד', " הוא אומר כשהוא סוף-סוף מוצא שוב את קולו.

"נכון מאוד," אני אומרת. "הסוכנות חדשה מאוד, אבל המטרה שלנו היא לעזור לאנשים שמרגישים שהנכס שלהם, בהיעדר הגדרה טובה יותר, רדוף."

"ואנחנו עושים... מה?"

"טוב..." אני שולחת מבט אזהרה אילם למרינה כדי שהיא תיתן לי להסביר. "אנחנו נכנסים, בודקים אם יש במקום רוחות רפאים ואם כן, בודקים מה הן רוצות, ובתקווה פותרים את הבעיות שלהן כדי שהן יוכלו לעבור הלאה."

הוא לא מוריד את מבטו מהפנים שלי לרגע כשאני מדברת. "איך נדע אם יש שם רוחות רפאים?"

אני מכחכת בגרון. "אוקיי. אז, אל תיבהל, אבל אני יכולה לראות אותן."

הוא נרתע בתוך הז'קט הגדול מדי שלו ומסתכל עליי כאילו צמח לי עוד ראש.

"עם משקפיים מיוחדות של צייד רוחות?"

אני מנענעת בראש. "לא, ארתור. אני רואה אותן עם העיניים שלי,

ואני שומעת אותן עם האוזניים שלי. אני בן אדם נורמלי, בדיוק כמוך, חוץ מהעובדה שאני יכולה לראות ולדבר עם המתים."

אני מדברת בקול שקט ויציב והוא מעבד כל מילה.

"גם את?" המבט שלו עובר אל מרינה, שפולטת צחוק חד בתגובה.

"אין מצב. היא לגמרי לכדה בקטע הזה. חוץ מאימא שלה. וסבתא שלה. אתה תפגוש את שתיהן, אז תכין את עצמך."

הוא מחזיר את מבטו אליי וניצוץ התקווה בעיניו ברור כשמש.

"ואת יכולה ללמד גם אותי לראות מתים?"

"לצערך, זה לא משהו שאפשר ללמד," אני אומרת בנימוס. "או שרואים אותם, או שלא. אני לא בוחרת לעשות את זה. אני פשוט יכולה. כל בני המשפחה שלי יכולים."

הוא נראה כאילו נורה בדיוק נדלקה לו מעל לראש. "את כמו ליאו דארק מהטלוויזיה?"

אני לופתת את שולי הכיסא שלי ונלחמת בדחף לקלל כשאני נאנחת ואומרת, "בערך. קצת. אבל אני הרבה, הרבה יותר טובה."

"נכון," מרינה מצטרפת מהכורסה. "היא רואה אותם בכל מקום, כל הזמן. אתה תתרגל אליה." היא מחייכת במתיקות ומוסיפה, "אני התרגלתי אליה. זה לקח לי עשרים שנה, אבל התרגלתי."

ואז, להפתעתי, חיוך ענקי מתפשט על הפנים של ארתור, כמו הבזק של אור שמש טהור.

"אתן מצחיקות."

מרינה מורידה בפניו את הכובע הדמיוני שלה. "אנחנו נהיה פה גם מחר."

אני מסתכלת לו ישירות בעיניים ובוחרת את המילים הבאות שלי בקפידה. "נו? מה דעתך, ארט הקטן? גם אתה רוצה להיות פה מחר?"

הוא מתאבן, ואז מרים את המכתב שלו באיטיות מהשולחן ומכניס אותו לכיס הז'קט בזמן שהוא חושב על זה. כשהוא מרים את המבט, עיניו מגלות לנו מה הוא החליט לפני שהפה שלו עושה את זה.

"אני בעניין."

אני מהנהנת ומושיטה לו יד ללחיצה. הפעם, היד שלו לא מיוזעת והחיוך שלו אמיתי.

מרינה מלווה אותו אל הדלת וגם מושיטה לו יד בדרכו החוצה. "נתראה בבוקר," היא אומרת כשהיא לוחצת לו את היד בחוזקה. "אתה קוסם, ארתור."

הוא עוצר לרגע ומקמט את המצח. "אני צייד רוחות מתלמד, לא קוסם."

מרינה מגלגלת עיניים ואני מורידה את המבט כדי להסוות את החיוך שלי. עם שני אלה, אף פעם לא יהיה פה משעמם. היא סוגרת את הדלת ומשעינה עליה את הגב. "מתערכת איתך על עשירייה שהוא לא יהיה פה בבוקר," היא אומרת. "הוא יהיה פה."

ראיתי את השינוי שעבר בו כשקראתי לו 'ארט הקטן'. הוא יודע בדיוק מי המליץ עליו לתפקיד, והוא לא רוצה לאכזב את אבא שלו.

אני לוקחת את קופסת הבאבא לימונצ'לו של נונה ומסירה את המכסה, שואפת את הניחוח עמוק כל כך עד שאני מתפלאת כשהמאפים לא מרחפים.

מרינה מחטטת בתיק שלה ושולפת חבילה של פולי קפה סיציליאניים טריים. "הפסקת קפה?" נחרת צחוק מבעבעת לה במעלה קנה הנשימה שלי. "ימי שלישי בעירום."



כעבור חמש־עשרה דקות, שתינו קיבלנו את מנות הקפאין שלנו ואני מנסה להחליט אם באבא לימונצ'לו שלישית תכניס אותי לתרדמת סוכר, כשליאו דארק הדפוק מרחף לו אל מסך הטלוויזיה בנפנוף גלימה מזויף.

"מישהו צריך להגיד לו לא לקבל טיפים על אופנה משרלוק

הולמס". מרינה מעקמת את השפה שלה ואני אוהבת אותה על הנאמנות שלה.

הסברתי לעצמי שהטלוויזיה הייתה רכישה הכרחית לעסק כדי לצפות בהקלטות של מערכות אבטחה במעגל סגור וכאלה דברים. אנחנו בשום פנים ואופן לא נשתמש בה כדי לצפות בתוכניות בוקר או בשידורים חוזרים של 'מכושפות'. לא ולא. כלומר, לא מהרגע שגלנדה ג'קסון תתחיל לעבוד פה בשבוע הבא, בכל אופן. אני מרימה את השלט ומגבירה את הווליום, מרגישה את תחילתו של עקצוץ שעובר במורד גבי כשאנחנו צופות בשידור מחוץ לבית ויקטוריאני גותי ישן ומתפורר שאני בקושי מזהה.

"אני מכירה את הבית הזה," אומרת מרינה ומעיפה פירורים ממכנסי הג'ינס שלה. "הוא בקצה העיירה. בדרך ברימסדייל, נראה לי?"

אני מהנהנת ומאזינה לבעלים מתלונן שהוא לא מצליח להשאיר את העובדים שלו באתר בגלל כל מקרי הרדיפות שמתרחשים בבית סקרבורו. ליאו מהנהן תוך כדי, מקמט את המצח בכל הרגעים הנכונים כשהוא מקשיב לבעלים, דונובן סקרבורו, רוטן על כך שהוא ירש בית שאי אפשר למכור. הקונים שהוא מצא להוטים להפוך את המבנה מבית מגורים לבית אבות, אבל הם ממש מבוהלים ולא מוכנים לחתום על החוזה כל עוד, במילים שלהם, המקום לא יוכרז באופן רשמי כאזור חופשי משדים. הוא לא היה יכול לבטא את המילים בזלזול עמוק יותר אם הוא היה מנסה.

מכירים את ההרגשה הזו, כשמתעוררת בכך סלידה מיידית ממישהו בלי שום סיבה נראית לעין? ככה בדיוק אני מרגישה כלפי דונובן סקרבורו. הוא נראה כמו בנקאי עירוני עם כרס של גיל העמידה מיותר מדי ארוחות יקרות עם לקוחות, כל כולו חליפות אופנתיות וכתפיות אדומות עם נעליים מבריקות ופרצוף מבריק עוד יותר.

שולי הגלימה של ליאו מתנפנפים ברוח החזקה כשהוא מסתובב אל המצלמה ומבעיר את העדשה במבטו היוקד כשהוא מספר כמה רגיש המצב הזה, ואז מזמין אותנו להצטרף אליו בפרק הבא ולגלות

מה קורה כשהוא ישדר מתוך הבית בשידור חי בניסיון לחשוף את מקור כל הרדיפות, לכאורה.

אני מכבה את הטלוויזיה ומסתכלת על מרינה בהתרגשות. "את חושבת מה שאני חושבת?"

"שלטובתך, אני צריכה להרחיק ממך את העוגות של נונה?"

אני מפריחה נשיקה עצובה אל קופסת הפח כשהיא מחלצת אותה מבין אצבעותיי. "לא." אני נעמדת ולוקחת את מפתחות הרכב שלי. "שאנחנו צריכות להזיז את התחת ולנסוע אל דרך ברימסדייל."

פרק 4

"אני לא מאמינה שקנית את הדבר הזה."

פניה של מרינה משקפות בשלמות את הסלידה בקולה כשהיא מתיישבת בצד הנוסע של רכב העבודה שקניתי בשביל הסוכנות. אוקיי, אז אולי 'קניתי' זה שקר לבן קטנטן; האמת היא שפחות או יותר הצלתי את המסחרית ממלעותיה של מכונת הגריטה במגרש הגרוטאות. 'וינטג' זה התואר הכי אדיב שאני יכולה לתת לפורד טרנזיט הזו משנת 1973; תיאור מדויק יותר יהיה 'טרנטה מזויעה'. בכל מקרה, בעיניי היא מקסימה למדי; היא מפצה על כל החלקים שחסרים בה בחמידות הצהבהבה־לבנה הדהויה שלה, לפחות מבחינתי. מרינה, מאידך, איטלקייה. היא מגיעה מארץ מכוניות הפרארי האדומות ורכבי הلمבורגיני הלבנים והסקסיים; היא כמעט קרסה מההלם בפעם הראשונה שהיא ראתה את המכונית החדשה שלנו. "אני לא יודעת מה יש לך נגדה." אני מחברת את חגורת הבטיחות בנקישה וטופחת על לוח המחווניים העשוי מעץ שרוט בזהירות, כדי שלא ייפול מהמקום. "יש בה המון מקום מאחור בשביל כל הדברים שלנו והמושבים האלה עשויים מעור אמיתי, כנראה."

היא מדגישה את הנקודה שלה בכך שהיא מעבירה אצבע מטופחת בדממה לאורך הקרע שנפרם בספסל הפלסטיק החום בהיר. אני דוחפת את הספוג שמציץ מתוך הקרע בחזרה למקום ומחייכת. "היא תיראה פי מיליון יותר טוב אחרי שנצייר את הלוגו שלנו על הצד."

"יש לנו לוגו?"

"עוד לא," אני אומרת, עדיין שמחה מהאפשרות שנצליח להשיג את בית סקרבורו בתור העבודה הראשונה שלנו. "ארתור נראה

אומנותי, אני אתן לו לעשות את זה בבוקר, בתור העבודה הראשונה שלו."

"הדרך היחידה שתצליחי לגרום למסחרית הזאת להיראות עוד יותר רע היא אם תשסי בה את ארתור עם צבעים." מרינה מורידה את סך השמש כדי לבדוק את השפתון המושלם ממילא שלה, ואז נאנחת עמוקות אל החור המאובק והריק שבו הייתה פעם המראה לכאורה. "אני אצבע אותה."

"באמת?" אני מנענעת את המפתח כשאני מכניסה אותו לחור ההצתה ומושכת את ידית המשנק עד הסוף כשאני מנסה להפיח חיים במנוע. סמכתי על כך שמרינה תציע לצבוע את המסחרית כי היא מומחית בדברים אומנותיים, אבל עדיף שהיא תחשוב שזה היה הרעיון שלה, ולא שלי.

היא מצמצמת לעברי את עיניה. "אל תחשבי לרגע שהצלחת לעבוד עליי, ביטרווייט. ידעת שאני אגיד את זה."

אני צוחקת כשהיא עולה עליי, ואז שתינו צווחות בהפתעה כשהמסחרית עוברת מאפס למאה בפחות משתי שניות ויורה את עצמה לאורך צ'אפלוויק היי סטריט כמו טיל.

"אלוהים, מלודי!" מרינה מקלפת קווצות מהשיער שלה, שעפו בכוח קדימה ונדבקו לה לשפתון. "את בכלל יודעת איך לנהוג בדבר הזה?"

"באבס מגניבה. את רק צריכה להתרגל אליה." אני דוחפת את ידית המשנק בחזרה פנימה באיטיות והמנוע נרגע ויורד למהירות מתאימה יותר. "רואה? מושלם."

מרינה חושבת לרגע ומזווית העין אני יכולה לראות אותה מסתכלת עליי. "אל תגידי לי שקראת למסחרית באבס?"

"הרגע חשבתי על השם הזה."

"אני בכלל רוצה לדעת למה?"

"כי היא מזכירה לי את הבאבא לימונצ'לו של הנונה שלך. היא יפה, היא לימונית, והיא הורסת לנו את הבריות." "הריח שלה בכלל לא מזכיר את העוגות של נונה." מרינה

מעקמת את האף. "למעשה, הריח שלה מזכיר בעיקר מכונאי רכב גדול ושעיר."

"כי בעשר השנים האחרונות היא שכבה לה בחצר גרוטאות מלוכלכת בבעלותו של מכונאי רכב גדול ושעיר. מתחת לצבע הצהוב הדהוי הזה שוכן ליבה הפועם של באבס, החברה החדשה ביותר בסוכנות 'מכסחות השדים'."

מרינה מנענעת בראש, משלימה עם גורלה כשאנחנו עוצרות בחריקת בלמים ברמזור אדום. "אוקיי, אז קוראים לה באבס." היא שולחת יד ומסובבת את כפתור המזגן בתקווה.

אני צוחקת בתגובה לאופטימיות שלה כשאני מתמודדת עם מוט ההילוכים הגדול והרופף ומנופפת בידי בעמימות אל הרדיו, שמן הסתם לא עבד מזה כמה עשורים. "את מוכנה להכניס את המיקוד של דרך ברימסדייל לג'י-פי-אס?"

היא מגחכת ומוציאה את הטלפון שלה מתוך החולצה. היא מאכסנת אותו בחזייה מאז גיל חמש-עשרה בערך, בטענה שזה המקום הבטוח היחיד בבית המלא תמידית שלה. רק בינינו, למרינה לא חסר שום דבר במחלקת החזה. החזייה שלה התקשרה אליי לא פעם ולא פעמיים מרוב התרגשות כשהיא צפתה בסנוקר. אל תשפטו אותה; זאת אחת החולשות שלה, שארית מילדותה, כשהיא בילתה זמן עם הסבא האהוב שלה, או הנונו שלה, כמו שהיא קוראת לו.

כעבור חמש-עשרה דקות, אנחנו נוסעות בגניבה לאורך דרך ברימסדייל. לפחות, זה מה שאנחנו עושות בראש שלי. מאחר שבאבס שורקת ונאנחת כמו פרה חנוקה, אנחנו בעצם מתקדמות בטלטולים מרעידים עצמות, ובכל פעם שאנחנו עוברות על פס האטה אנחנו מחזיקות אצבעות שלא השארנו את פגוש הכרום החלוד שלנו מאחור על האספלט. "זה הבית ההוא," מרינה לוחשת ומצביעה על בניין מפואר למראה, כשהיא גולשת במורד הספסל עד שרק העיניים שלה נשארות מעל ללוח המחוונים.

אני מעיפה לעברה מבט. "שבי נורמלי! את מושכת אלינו תשומת לב."

היא צוחקת. "כן. בטח. אני זאת שמושכת אלינו תשומת לב. כי אחרת אף אחד לא היה שם לב לבאבס, נכון?"

אני עוצרת את המסחרית ליד המדרכה בהמשך הכביש מהבית האמור. האמת היא שההשתופפות של מרינה לא משמעותית כל כך, כי בין המסחרית השחורה והענקית של צוות הטלוויזיה, שעדיין שם, ובין הפמליה של ליאו, אין סיכוי גבוה מדי שנמשוך תשומת לב של מישהו.

"נראה לי שהם מתכוונים ללכת," אני לוחשת וצופה בצלם אורז את הציוד שלו על המדרכה. אני מסיטה את מבטי כדי שעוגות הלימונצ'לו של נונה יישארו בכטחה בקיבה שלי; יחסית לגבר שהעבודה שלו דורשת ממנו להתכופף לעיתים קרובות, הוא עדיין לא השתלט על אומנות הבחירה בבגדים שלא חושפים את חריץ התחת השעיר שלו. מרינה מזדקפת שוב במקומה ומציצה אל הבית מעל ללוח המחוננים. "מה אנחנו עושות? מחכות שהם ילכו?"

אני מתופפת בציפורניי הכחולות כהות על ההגה הענקי, ומנסה לחשוב כמו אשת עסקים חצופה במקום לגשת לנושא בכאוטיות הרגילה שלי.

"את יכולה לפתוח את תא הכפפות?" אני מנידה בראשי לעבר התא שבצד השני.

היא לוחצת על הכפתור שפותח את התא וכלום לא קורה. "הוא תקוע." היא לוחצת עליו שוב ושוב כמו ילדה חסרת סבלנות ואז נושפת חדות כשהוא נדחף ונתקע בפנים. "באבס לא מסכימה."

אני מתמתחת לעברה ומעיפה את האצבעות שלה הצידה. "את עוד תלמדי שבאבס פשוט צריכה יחס תקיף." אני מכניסה לתא הכפפות אגרוף בסגנון ברוס לי מטווה אפס והתא נפתח מייד. "רואה?" אני שולחת את היד שלי פנימה ומוציאה את כדור הבייליארד הקסום שלי, שעונה על שאלות.

"ברצינות? ככה אנחנו אמורות לקבל את ההחלטות שלנו?" היא מכירה היטב את הנטייה שלי להסתמך על כדור הקסם שלי; אני מופתעת שהיא מופתעת. "את יודעת שקיבלתי את רוב ההחלטות

הגדולות שלי בחיים בעזרת הכדור הזה. למה לי לשנות את זה עכשיו?"

"אממ, כי זה גורם לך להיראות כמו ילדה בת שלוש־עשרה במקום כמו אישה בוגרת שמשלמת מיסים?"

אני נזכרת בשיער הסגול והאיפור הגותי המרושל שכיכב לא מעט בתחילת גיל ההתבגרות שלי. "הייתי מופלאה אז ואת יודעת את זה טוב מאוד, מאלון." אני מנערת את הכדור ומרימה אליה מבט חד. "אני צריכה לשלם מיסים?"

"אין לי מושג, למען האמת." היא מושכת בכתפיה. "תכתבי את זה על פתק ה'משימות בשביל גלנדה ג'קסון'." "הרשימה הזאת ארוכה מדי בשביל פתק אחד. היא כבר ממלאת שישה דפי A4."

שתינו מסתכלות על החלון הקטן בכדור הקסם כשקצף הבועות הולך ומתפוגג.

"כמה פעמים אני עוד אצטרך להגיד לך שאת לא אמורה לנער אותו?"

"זה הרגל." אני אומרת באנחה. אני יודעת שחוק המרטיני תקף גם לגבי כדור הקסם; אמורים לערבב אותו, לא לנער, כי אחרת הוא מקציף כמו מכונת כביסה, אבל אני אוהבת את איך שתחושת הציפייה מתגברת כשאני מחכה שהבועות יתפוצצו ויחשפו את התשובה. אני באמת ובתמים אוהבת את הדבר הזה. הדרך היחידה שאפשר לשפר אותו היא אם הוא יאמר את התשובה בקול רועם, עמוק ומסתורי, כמו שד שמגשים משאלות. ואולי לא. אם אני מתכוונת להשתמש בו כדי לקבל החלטות עסקיות בוגרות של ממש, מה שלמרבה האימה דומה שאני מתכוונת לעשות, אז עדיף שהוא יקבל אותן בשקט כדי שלפחות אוכל להעמיד פנים שהרעיונות הגיעו ממני.

"נראה טוב." אני מעבירה את הכדור אל מרינה. "הכדור אומר כן."

תדחפי אותו בחזרה אל תא הכפפות. היא מעיפה מבט בלוח המחווים ואז בועטת בו בעקב שלה בתנועה

מהירה וצוחקת כשהצוהר נפתח מייד ופרץ אוויר חם בוקע בעוצמה מהפתחים בצדדים. "את צודקת. באבס שלנו אוהבת את זה חזק." אני מנענעת בראש שלי לעברה. "את צריכה לכבד את זקני השבט. בעיקרון, הכנסת הרגע בעיטת קרטה לפנסיונרית." מרינה טורקת את תא הכפפות. "רק אחרי אגרוף המוות שלך." "קדימה. תקפנו אישה זקנה והתייעצנו עם אלי כדור הקסם. הגיע הזמן שנעבוד."

אני מזנקת מתוך באבס וסוגרת את דלת ההזזה בתנועה דרמטית ולא מושכלת במיוחד, בהתחשב בעובדה שהדברים היחידים שעוצרים אותה מלהתפרק הם חלודה, שכבות צבע חובכניות ומזל צרוף.

"בואי נעשה הליכה מול המקום קודם, נבדוק מי נגר מי," אני אומרת כשמרינה מצטרפת אליי על המדרכה מכוסת העלים ומשלבת את זרועה בזרועי.

"כדאי לך ללבוש מעיל." היא משפשפת את הזרוע שלי במהירות. "כבר כמעט מאי, זה עניין של עיקרון," אני אומרת ומצטופפת קרוב יותר אליה ואל הפרווה המלאכותית שלה כשאנחנו מנסות ללכת ברחוב בנושלנטיות. לשמחתי, הצלם כבר גרר את הציוד והתחת שלו אל תוך הטנדר, אז אנחנו משוטטות לאיטנו כאילו אנחנו בסך הכול שתי חברות שיצאו להליכה באור השמש, למרות מזג האוויר הצונן באמת. "טוב, אז, אנחנו יודעות שזו של ליאו." אני מטה את הראש לעבר מכונית הסדאן המפוארת עם החלונות הכהים ולוחית הרישוי המותאמת אישית, לורדארק1, שמעידה על האגו העצום שלו.

"בחיים לא הייתי מנחשת אם לא היית אומרת לי." מרינה מגלגלת את עיניה בתגובה ללוחית הרישוי האישית. "מותר לי לשרוט את הצבע בציפורניים שלי?"

"זה נשמע לך כמו משהו שעושים כשמנסים לשמור על פרופיל נמוך?"

היא נאנחת וטופחת על היר של. "הוא ברשימת האנשים שאני רוצה להרוג."

"אני יודעת," אני מרגיעה אותה. "אבל אני עובדת על לסלוח לו, אז כדאי שגם את תנסי את זה."
 היא נוהמת. "אני נוטרת טינה."
 "אלא מה."

אני דוחקת אותנו הצידה על המדרכה כדי להרחיק אותה ממקור הפיתוי. "זו בטח שייכת לסקרבורו ההוא, בעל הבית?" אנחנו עוברות ליד מרצדס לבנה ויקרה למראה עם לוחית רישוי מנקרת עיניים באותה מידה, שחונה בחצייה על המדרכה בזווית עליזה. "הוא חונה כמו מישוהו שבטוח במאה אחוז שהכול מגיע לו."
 מרינה מציצה בחלון שלו ומעקמת את האף בגועל. "והוא מעשן כמו ארובה ואז לועס מסטיק כדי להסוות את הריח."
 היא ממש נכנסת לכל עניין הבילוש בסגנון 'הרמז' הזה; אני מציינת לעצמי לוודא שהיא לא קונה ז'קט גשם ארוך בצבע בז' או עיתון שהיא תגזור בו חורים לעיניים. "אם אנחנו טובות בניתוח המתים כמו שאנחנו טובות בניתוח החיים, אנחנו נהיה מיליונריות."
 אנחנו גוררות את הרגליים כשאנחנו מגיעות לגבול של בית סקרבורו, שמסתתר מאחורי שיחי ורדים עתיקים ועץ דובדבן עמוס פירות. "ששש." היא מצמידה את עצמה בכוח אל הגדר. "אני שומעת קולות."

"אנחנו באמת לא צריכות להיות עד כדי כך חשאיות. אנחנו לא עושות שום דבר אסור," אני אומרת וקוטפת פרחי דובדבן ורודים וקטיפתיים משערי. אני מסתכלת עליה מזווית העין ורואה שגם היא חובשת אותו כתר פרחוני. אנחנו נראות כמו זוג שושבינות בבגדים פשוטים. זה בכלל לא ימשוך אלינו תשומת לב.
 אני מעיפה כמה פרחים מהשיער שלה וגוררת אותה בחזרה אל המדרכה.

"קדימה. נסי להעמיד פנים שאת נורמלית."
 "אומרת הבחורה שמדברת עם רוחות רפאים."
 "זה נורמלי בשבילי."
 אני מאיטה שוב כשאנחנו עוברות את מעטה הצמחייה. בית

סקרבורו הוא מסוג המקומות שמפיקים בסדרות ריאליטי של שיפוץ ועיצוב רק חולמים עליהם. הוא נראה כמו דוגמנית על שלא ישנה טוב, מט לנפול, אבל עם מבנה עצמות משגע, נוטף פוטנציאל ובשל למהפך חלומי. זה גם מסוג הבתים שעושים ליורשים חסרי סבלנות כמו דונובן סקרבורו סיוטים על הזדמנויות השקעה מפוספסות, מחשבה שמחזירה אותי מייד לעובדה שאנחנו יכולות לראות מישהו עומד בפתח הדלת של הבית הגדול והמפואר.

"זה הוא, סקרבורו, לוחשת מרינה.

ידעתי את זה, גם אני זיהיתי אותו מהטלוויזיה.

"הממ." אני מנסה לראות עם מי הוא מדבר אבל זה מישהו שעומד מחוץ לטווח הראייה שלי. מה אנחנו אמורות לעשות עכשיו? אני מרסקת עלה כותרת דקיק כקורי עכביש בין אצבעותיי כשאני שוקלת את האפשרויות. אפשרות ראשונה: אנחנו צועדות לאורך השביל בתעוזה ומציעות את שירותי כיסוח השדים שלנו. אפשרות שנייה: אנחנו ממשיכות לגרור רגליים לאורך השביל כמו זוג פליטות מכת של ילדי פרחים פגאניים. אפשרות שלישית: משהו בין שתי האפשרויות הראשונות. אני אוהבת את האמצע; זה בדרך כלל המקום הכי לא בולט להיות בו. אני מקווה שבבוא הזמן אהפוך לאשת עסקים הרבה יותר בטוחה וקשוחה ממה שאני עכשיו. תנו לי כמה חודשים ואני אצמד בחוסר פחד ישירות אל הלקוחות הפוטנציאליים שלי במקום לכתת את רגליי בשיחים שלהם במשך עשר דקות קודם.

"בואי רק נעיף את הפרחים מהשיער שלנו ונתקרב כדי שנוכל לשמוע מה הוא אומר."

אנחנו מתכופפות קדימה ומעבירות את האצבעות שלנו בשיער, ואני פורצת בצחוק כשאנחנו מזדקפות שוב ומסתכלות זו על זו, כי השיער של מרינה הכפיל את הנפח שלו.

"את נראית כאילו באת לאורדישן ללהקת רוק משנות השמונים."

"ואת נראית כאילו התמזמזת עם זמר של להקת רוק משנות השמונים," היא עונה לי כשהיא מהנהנת ומסרקת את הקארה הכהה שלי בחזרה אל מקומו באצבעותיה.

"מושלם."

אני יכולה לשמוע את השיחה הרבה יותר טוב ככל שאנחנו מתקרבות; היא רועשת במיוחד. "מישהו לא שמח במיוחד," אני לוחשת ומתאמצת להבין את המילים עצמן.

"הוא צועק על ליאו?"

אנחנו מתקרבות עוד קצת.

"קשקושי ביצים מטופשים..."

אוקיי, את זה שמעתי בבירור. מצב הרוח של סקרבורו ממש לא טוב, והקשר הלבבי והפתוח שחזינו ביניהם על מסך הטלוויזיה נעלם בלי זכר.

"פשוט תעשה את הפסיכולוגיה הדפוקה בגרוש שלך ותרוקן את המקום הזה מכל דבר חוץ מהרהיטים, מובן לך? למעשה, אתה יכול להזמין מכולה לפסולת גם בשביל האשפה הישנה הזאת. המקום הזה יהפוך לבית אבות ברגע שאצליח להיפטר ממנו, והם לא ירצו את כל הזבל הזה."

"אתה יכול להגיד את המילה נשמה." הבוז בקולו של ליאו נישא לאורך השביל כשאנחנו מתקרבות אל הדלת על פני הריצוף הטבעי והלא אחיד. אני צוחקת לעצמי בדממה מהעובדה שסקרבורו פקד על ליאו להזמין מכולה. זה יעלה לו על העצבים הרבה יותר מהערת ה'פסיכולוגיה בגרוש'. הם עומדים בגבם אלינו, כך שאנחנו יכולות להאזין להם בלי שיבחינו בנו. "או רוח רפאים, אם אתה מרגיש אמיץ במיוחד. זה לא כמו להגיד 'ביטלג'וס, ביטלג'וס, ביטלג'וס', אתה יודע."

אנחנו כבר במרחק נגיעה, ומרינה טופחת לסקרבורו על הכתף בתנועה חדה וצועקת "בו!" כשהוא מסתובב, גורמת לו להירתע בבהלה בתוך החליפה היקרה שלו ולקלל כמו מלח.

"בשם אלוהים," הוא מתפוצץ ושולח אלינו מבט קטלני לפני שהוא מסתובב בחזרה אל ליאו. "מה זה? ניסיון זול להפוך את השיחה הזאת למתקן בית רוחות בפארק שעשועים, כדי שאני איבהל ואשלם לך יותר?"

ליאו לא עונה לו מייד. הוא עסוק מדי בהשתלטות על הבעת הפנים שלו, שעוברת מחזור מהיר של "שלום, חברה לשעבר שזרקת בעוונות; אוי, שיט, הבאת איתך את העוזרת האכזרית שלך, "ו"אל תעשי עוד צעד אחד לכיווני, העבודה הזאת צועקת ליאו דארק." לפחות, זה מה שאני קוראת בהבעות הפנים המעורנות שלו כשעיניו לוכדות את שלי בפתח הדלת.

"את לא רצינית," הוא אומר לבסוף וממשיך להסתכל עליי במקום על סקרבורו. אני נלכדת בעיניו לכמה שניות; רוב האנשים נלכדים בהן, הן מהפנטות למדי. חוס־קולה עם רסיסים של זהב קרמלי, וברגע זה מצומצמות לכיווני בחשדנות. אבל הוא לא תמיד הסתכל עליי ככה. בעבר, העיניים האלה צחקו אל שלי ושידרו אליהן תאוה; החיים שלנו חפפו מאז שאני זוכרת את עצמי. ליאו דארק לימד אותי לנהוג במכונית הראשונה שלו, עוד כשהייתי בת שבע־עשרה והוא היה בן תשע־עשרה כריזמטי, ולמיטב זיכרוני, גם בילינו לא מעט זמן במושב האחורי של אותה מכונית. הוא לא תמיד היה מאוהב בעצמו עד כדי כך שהוא לא מסוגל לאהוב אף אחד אחר; התפקיד הטלוויזיוני הזה מן הסתם עיסה לו את האגו כמו בשר ואגיו משובח. רק תנו לגבר מיקרופון וגלימת מעצבים, והוא יאמין בהייפ שלו כל כך עד שהוא כבר לא יצליח לזכור את הזמנים הלוהטים שהיו לנו במושב האחורי של השברולט נובה שלו. הינה אנחנו מתחילים שוב, אני חושבת ומכינה את עצמי להתעלם ממתקפת מחשבות לא אפלטוניות, כי אני לא מישוי שתרשה לגבר להתקרב ללב שלה בפעם השנייה. הוא שבר אותו ללא מעט רסיסים; הוא פחות או יותר קם מהמיטה ששכבנו בה ועלה על רכבת לונדון, בשנייה שהצעת העבודה בטלוויזיה נכנסה לו לתיבת האימייל. אילו היה כותב לי מכתב פרידה, מה שהוא לא עשה, הוא כנראה היה כותב משהו בסגנון הבא:

תודה על השנים האחרונות, מלודי, הן היו מהנות אבל בעיקרון חסרות תועלת, מאחר שאני זורק אותך כמו אבן כדי ללכת לחפש את מזלי ברחובותיה מרופצי הזהב של

לונדון. באהבה, ליאו. (כדאי לך לשמור את המכתב הזה במקום בטוח, בעוד כמה שנים החתימה שלי תהיה שווה הון.)

אני מהנהנת ומעבירה את תשומת ליבי אל סקרבורו. "מר סקרבורו, ראיתי את הכתבה עליך בטלוויזיה הבוקר ובאתי להציע לך את שירותינו."

"את הכתבה עליי," ליאו אומר בעוקצנות ומתקרב אל סקרבורו עד שהכתפיים שלהם נוגעות, ויוצר קיר מוצק של איך-כניסה בפתח האבן הרחב של הבית. "תודה רבה, אבל לצערי אין לנו זמן להתייחס לחטטנים."

"חטטנים?" מרינה נושפת בבזז ואני תופסת לה בזרוע במקרה שהיא תנסה להחטיף לו.

אני לא מורידה את מבטי מסקרבורו ומחייכת בסבלנות. "קוראים לי מלודי ביטרסוויט ואני הבעלים של סוכנות 'מכסחות השדים'. אנחנו מומחיות מקומיות בתחום הזה, מר סקרבורו, ואני באמת מאמינה שאני יכולה לעזור לך."

בעבר הייתי מרגישה חסרת נאמנות על כך שאני מתחרה בליאו בניסיון לגנוב לו עבודה מתחת לאף. אבל... לקארמה יש נטייה לחזור כמו בומרנג. הוא איבד את זכותו לנאמנות שלי כשהוא החליט שאני מיותרת בחייו. הכול הוגן באהבה, מלחמה וכיסוח שדים, כמו שאומרים. או כמו שאני אגיד, אם הוא אי-פעם יזרוק לי את זה בפנים.

"יש לו את כל העזרה שהוא צריך," ליאו נדחף לשיחה בקלילות. זעם מבזיק בעיניו, בניגוד מוחלט לנימת קולו המזלזלת והאגבית. "הייתי אומר שזאת ההחלטה שלי," אומר סקרבורו בזעף, ואני מבחינה בסדק במערכת היחסים שלהם, שליאו לא רוצה שאראה. "אנחנו אומנם לא מופיעות בטלוויזיה," אני מתחילה. "או לובשות גלימות מטופשות," מרינה לוחשת ברעש וגורמת לליאו לעקם את השפה.

"אבל אני מבטיחה לך שאני יודעת מה אני עושה, ויכול להיות שאצליח לקדם את העניינים פה בשבילך."

אני ממשיכה להישיר מבט אל סקרבורו, אף על פי שדי ברור לי שלואו עצבני ממש ונואש להתערב. הוא עוד עלול להרים את היד שלו באוויר כמו ילד שנואש לתשומת ליבו של המורה, ומן הסתם קשה לו להסתיר את כל הרגשות האלה מתחת למעטה בסגנון קיילו רן מ'מלחמת הכוכבים' הצונן שלו. הוא מתפשר ומניח יד רכושנית על הזרוע של סקרבורו.

"דונובן. אני יכול לקרוא לך דוני?"

"לא."

ליאו מהסס לשבריר שנייה ומתאושש. "דונובן."

"מר סקרבורו."

"בסדר גמור. מר סקרבורו, אתה יכול להיות סמוך ובטוח שאני מצויד באישורים מהגופים המוסמכים ביותר ובצוות שלם של מקצוענים שעומד לשירותך מסביב לשעון."

סקרבורו נפנה להסתכל מאחורי ליאו על הצוות האמור, וכשהוא צועד הצידה אנחנו מצליחות לראות מעבר להם, אל שתי הבלונדיניות שמשתהות במבואה ממש מאחורי השניים. אחת מהן מחזיקה את כובע הבלשים של ליאו והשנייה את תיק המסמכים שלו, והשתיים לובשות שמלות שחורות צמודות ונעלי עקב אדומות ומבריקות תואמות. הבגדים שלהן הם לא הדבר היחיד בהן שזוהה; יש להן אותו ראש. כלומר, הן זהות לחלוטין.

"פאק! זה קריפי משהו," מרינה נשנקת ואין לי ברירה אלא להסכים. דומה שלואו השיג לעצמו זוג ברכיות חיות ונושמות.

"יש לי צוות," אני עונה. ארבעת האנשים בכניסה לבית מסתכלים על הצוות שלי, כלומר, על מרינה, כל אחד במבט שונה. הבעת הפנים של סקרבורו ספקנית, התאומות נראות טריטוראליות ומבטו של ליאו בוטה וחריף.

"מרינה מאלון היא הצוות שלך?"

אני מהנהנת בלי בושה. "מרינה היא חלק חיוני בצוות שלי, כן, עם

עוד כמה אנשים. מר סקרבורו, "אני מחזירה את תשומת ליבי אל בעל הבית, "למשפחה שלי יש היסטוריה מבוססת ומכובדת באזור הזה והשירות שאני יכולה להציע לך מתעלה על כל השאר."

"את רומזת שלדעתך הבחור הזה לא מסוגל לבצע את העבודה ששכרתי אותו לבצע?" הוא מטה את הראש שלו לעבר ליאו.

אני לא מעיזה להעיף מבט לעבר ליאו. "לא. אבל אני כן אומרת לך שאני טובה יותר."

"בולשיט!" ליאו תולש את חיבורי הסקוץ' בצווארון הגלימה שהוא לובש בשביל הטלוויזיה ומשליך אותה לעבר אחת התאומות הקריפיות כמו לוחם שוורים חם מזג.

"מה אתה אומר?" אני אומרת ומרימה את הסנטר. "זה לא מה שאיזק חושב."

"איזק?" סקרבורו מקמט את המצח בבלבול.

אני משלבת זרועות ומהנהנת. הבעת הפנים שלי כנראה מתקרבת באופן מסוכן לזחוחה. "איזק. הדוד־רבא שלך."

"אין לי דוד־רבא בשם איזק..." קולו של סקרבורו דועך והוא נשמע לא משוכנע.

"כן. דווקא יש לך. לפחות, היה לך. הוא מת לפני יותר משישים שנה והוא עומד ממש מאחוריך."

התאומות מתעוררות לחיים סוף כל סוף, הן שומטות את החפצים של ליאו על רצפת אריחי המינטון הוויקטוריאנית כשהן מסתלקות מפחד שהמתים ירמסו אותן. מרינה מרימה את הגבות שלה בניצחון אל ליאו כאומרת "נראה אותך מתעלה על זה", והוא בולע רוק ונראה קצת פחות בטוח בעצמו כשהוא מגניב מבט מעבר לכתפו של סקרבורו.

"ידעתי את זה. פשוט לא רציתי להבהיל אותך."

סקרבורו נראה מוטרד ומעביר את שתי ידיו בשיער המאפיר שלו.

"אני לא יודע מה קורה פה בין כולכם, אבל זה מה שהולך לקרות. הבית הזה מעביר צמרמורת בכל מי שנכנס אליו, כולל אותי. ככה זה היה תמיד." הוא עוצר כדי להעביר מבט על המבואה המרובעת ורעד

עובר בו. נראה לי שמרינה דייקה כשהיא אמרה שהוא כנראה אחד מאותם אנשים שבטוחים שהכול מגיע להם; הוא בכלל לא נראה אסיר תודה על כך שהוא ירש את בית סקרבורו. איך הוא יכול להסתכל על המקום הזה ולא לראות את הפוטנציאל שלו כבית משפחה יפהפה, במקום למכור אותו למישהו שיפשוט מעליו את כל האופי שלו ויהפוך אותו לבית אבות פרטי?

"לא אכפת לי מי מכס יפנה אותו, אבל אני אשלם רק לאחד מכס ואף אחד לא יראה אפילו פני עד שאני אראה תוצאות." הוא משתתק לשנייה ושולף מפתח מכיס הז'קט שלו. "בבקשה. דלת אחורית." אני כובשת צווחות ניצחון קטנה כשהוא מושיט לי אותו, ואז נאנחת קלות באכזבה כשהוא מוציא עוד מפתח עם המילים 'דלת כניסה' מתנוססות בכתב יד על תווית שנתלית ממנו ונותן אותו לליאו. "תעשו מה שאפשר, שניכם. המנצח לוקח הכול. אבל תתחילו כבר להזיז את העניינים הרפוקים, כי כל יום נוסף שהבדיחה הזאת נגררת עולה לי הון תועפות."

מרינה ואני מזיזות זו את זו מדרכו כשהוא עוזב בסערה, וליאו יוצא מפתח הדלת ונעמד לידי על השביל שמוביל לגינה. "הדוד אייזק מוסר לך 'ביי', הוא קורא אל סקרבורו, שעוצר לרגע כאילו הוא שוקל אם להגיב, ואז ממשיך בדרכו אל מבטחי המכונית שלו בלי להעיף עוד מבט לאחור. "שקרן," אני לוחשת, כי שנינו יודעים שהאמת היא שאיזק אמר משהו הרבה יותר מתריס.

הוא לא מכחיש.

"מה לעזאזל את עושה כאן?"

"את העבודה שלי."

"ממתי?" הוא נושף בבזז. "כי למיטב זיכרוני, העסק של המשפחה שלך עוסק בעיקר בהעברת מסרים משעממים על טבעות נישואים שהלכו לאיבוד, או תזכורות לכך שצריך לגרור את הפחים אל שפת המדרכה בשביל משאית הזבל." אני מתרעמת בתגובה לזלזול שלו בעבודה של אימא וסבתא שלי

ב'רוחות טובות'. טבעות נישואים אבודות ותזכורות לגבי הזבל הם אומנם לא אירועים משני חיים במקרה של רוב האנשים, אבל בשביל האנשים שהמסרים האלה מיועדים להם, המשמעות שלהם עשויה להיות הכול. זה אומר שאף על פי שמי שאתה אוהב כבר לא שם איתך, הוא עדיין אוהב אותך ואכפת לו ממך בדיוק כמו תמיד. זה אומר שהוא יודע שאתה נרדם בבכי בלילות כי אתה לא מצליח למצוא את טבעת הנישואים יקרת הערך שלך, או ששכחת להוציא את הפחים לפני שבוע, כי אתה לא רגיל לעשות הכול בעצמך. הדברים הפשוטים האלה יקרים מפז, ובתור אחד האנשים המעטים האחרים שאני מכירה שיכולים לראות רוחות רפאים, ליאו דארק אמור לדעת את זה. אני שוקלת לקרוע אותו לגזרים אבל מחליטה להתעלם מזה לעת עתה. אין סיכוי שאתן לליאו דארק להרגיז אותי ביום העבודה הראשון שלי, אני מעדיפה בהרבה להרגיז אותו.

"אתה יכול להמשיך לעשות את השטויות שלך בטלוויזיה לבוש בגלימה, בזמן שאני אפתור את החקירה הזאת מתחת לאף שלך." אני מכניסה לכיס את המפתח יקר הערך של הדלת האחורית ושולחת אליו חיוך רחב, ואז משלבת את זרועי בזרועה של מרינה ומתחילה לצעוד לאורך השביל, משאירה אותו שם להתבשל במיצים של עצמו.

"תנענעי את התחת, מרינה מסננת לעברי. שיפחד מאיתנו!" "אני לא יודעת איך לעשות את זה," אני אומרת לה מצד הפה. לה אין שום בעיה להגיד את זה; היא בטח יצאה מהרחם של אימא שלה בנענוע תחת. אני מזיזה את האגן שלי בחוסר התלהבות, ואני לא בטוחה, אבל נדמה לי שאני שומעת את ליאו צוחק. שתינו כבר ברחוב, מתקרבות אל המפלט שלנו, באבס.

"המפתחות אצלך," אני אומרת, יודעת שליאו עוד מסתכל עלינו. מרינה מחטטת בתיק היד שלה ומוציאה אותם, מכוונת אותם אל באבס ומקליקה על כפתור הנעילה המרכזית הלא קיים ואז נותנת לי אותם. "הנעילה המרכזית שוב עושה בעיות."

אני דוחפת את המפתח לדלת וגוררת אותה הצידה. "תוסיפי את זה

לרשימת הדברים שארתור יכול לבדוק. "אנחנו מטפסות לתוך הרכב, אבל לפני שאני מספיקה לסגור את הדלת, ליאו רץ לעברנו ונשען פנימה, פניו שלווה ועליזות.

"אני לא מאמין. באמת קנית את מכונת המסתורין מ'סקובי-דו'." "לך לעזאזל." המילים יוצאות לי מהפה לפני שאני מספיקה לעצור אותן. "באבס היא מכונת וינטג' קלאסית." "באבס?" בחיים שלי לא שמעתי מילה קצרה כל כך שמכילה זלזול כל כך עמוק.

מרינה, שיושבת לידי במושב הקדמי, רוכנת מעליי ודוחפת אחד מכרטיסי הביקור החדשים שלנו אל החזה שלו, ומייד חוזרת למקום ומעבירה יד על השיער שלה.

ליאו מרים גבות כשהוא קורא את הכרטיס והופך אותו כדי להסתכל על הצד האחורי.

"סוכנות 'מכסחות השדים'? זה לא קצת..." הוא מושך בכתפיים כשעל פניו הזוחחות אותו חיוך מלגלג. "סקובי-דו?"

"מספיק עם כל האזכורים לסקובי-דו, אוקיי?" הוא מכניס את כרטיס הביקור שלי לכיס החולצה שלו כשהברביות התאומות מצחקקות ואורבות מאחוריו, שלובות זרוע. אני לופתת את ההגה כאילו חיי תלויים בו ונשענת מתוך המסחרית כדי שאוכל לראות אותן כמו שצריך.

"תשמרו על הגב שלכן, בנות, הוא יזרוק אתכן כמו תפוח אדמה לוהט כשהוא יחליט שאתן כבר לא מועילות לו. תפוח אדמה מכוסה בגבינה. מהסוג הנמתח ששורף את הסנטר ומשאיר צלקות בלתי הפיכות."

מרינה מושכת לי בשרוול כדי להשתיק אותי ואני גוררת את עצמי בחזרה פנימה וטורקת את דלת ההזזה ברעש מספק כשאני מתניעה בבת אחת, מה שמפתיע את באבס מאוד ומשעשע את ליאו. מרינה יורה באקדח דמיני ומאיים לכיוונו של ליאו באצבעותיה ונושפת על הקנה המעשן כשאנחנו מתרחקות בתנועה חדה ומשאירות את השלושה לבהות בנו במראה הצידית.

כשאנחנו פונות בקצה הרחוב, היא נאחזת בידית מעל לדלת וצוחקת חרישית.

"שורף את הסנטר?"

אני מעיפה לעברה מבט כשאני מושכת בקושי את מוט ההילוכים לאחור ושתינו פורצות בצחוק בלתי נשלט.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן